

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Αντιπληροφόρησης και Δράσης - Νο1, Μάης 1998

ραρχεί περιφρουρώντας τις συνέπειες, τις συνθήκες και την καταδυναστευτική ύπαρξη του θρόνου του. Όπως κάθε αυτοκράτορας έχει την αυλή του έτσι και η κυριαρχία έχει τους αυλικούς της κύκλους, που προστατεύουν την τάξη και την ασφάλειά της. Ομόκεντρα επωφελούνται απ' αυτήν.

Όλοι δέχονται ότι υπάρχει «αναπόφευκτα» μια μικρή μυστική ζώνη, που επιφυλάσσεται στους ειδικούς και όσο για τη γενικότητα των πραγμάτων αρκετοί νομίζουν πως ξέρουν τα μυστικά της. Οποιοι αρέσκει να γνωρίζει μυστικά δεν έχει καμιά διάθεση να τα κρίνει. Όμως υπάρχει μια λογική που αρνείται κάθε διαμεσολαβητή και αναπτύσσεται διαβρωτικά ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά. Μια τέτοια λογική έχει κάθε λόγο ύπαρξης σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας, η οποία εκφράζει τον άμεσο αγώνα και είναι διάχυτη στα μέτωπα του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Επιτρέπει συνάμα τη δημοσιότητα της επιθυμίας, της ανάγκης, της βιωσιμότητας για Σύγκρουση.

Η αλήθεια είναι ότι κάθε μέρα και κάθε στιγμή υπάρχουν χιλιάδες λόγοι για να συγκρουστείς, για να θεμελιώσεις με τους δικούς σου όρους μια διαδικασία ανατροπής. Ανατρέπει λοιπόν κάποιος τον παλιό κόσμο και τις συνθήκες που μας ξέρασαν έκθετους και ανήμπορους, όταν πέρα από την περικαράκωση που του επιβάλλουν καταργεί τον εαυτό του. Καταστρέφει την Κρατική Μηχανή και τους θεσμούς της, όταν δοκιμάζει να αποδεσμεύεται ατομικά και συλλογικά, να αυτοοργανώνεται, βαθιά πεπεισμένος, ότι κάνει κάθε τι πέρα από αυτό που του έμαθαν ως Καλό (καριέρα, οικογένεια, εξατομίκευση, κατανάλωση, ανταλλακτική επικοινωνία...).

Σύντροφε, δεν έχουμε μυστικά.

Σκοπός μας, η ανατροπή ενός κόσμου που η καταστροφή του ταυτίζεται με το πρώτο μας βήμα.

Μέσο μας, η απελευθερωτική βία, η αποχριστιανικοποιημένη χαριστικότητα, η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση, η αυτοδικία.

Σύντροφε, δεν έχουμε μυστικά.

Ανάγκη βιωτική για μας, η πραγμάτωση κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο του αναρχικού μας προτάγματος.

Επιθυμία μας, αυτό που μας στερούν από την ίδια μας τη ζωή.

Δεν έμειναν πολλές μέρες για ύπνο... Συνειδήσεις επαγρυπνείτε, χορέψτε πέρα από την εξαναγκαστική επιβίωση που μας κοιμίζει. Ό,τι ποθήσαμε και ονειρευθήκαμε να γίνει γενικευμένη πραγματικότητα.

Δημιουργήθηκε λοιπόν μια διεργασία. Βρεθήκαμε σύντροφοι ως συλλογικότητες και ως άτομα. Διστακτικά, σπερματικά αλλά λυσσασμένα επιστρατεύσαμε τη σύνδεση του σκοπού με το μέσο. Είδαμε ξεκάθαρα την σύνδεση της ανάγκης με την επιθυμία, στην προσπάθεια να πλαισιώσουμε όλες τις μορφές που παίρνει ο κοινωνικός πόλεμος. Συναντηθήκαμε μέσα από τον αδιάκοπο αγώνα, αυτόν που χρόνια διεξάγεται και παραμένει ασυμβίβαστος. Πέρα από τις απόψεις που θέτονται και τις σχέσεις που συνάπτονται, καλλιεργείται η διαφορετικότητα του καθενός μας. Αποζητάμε τη σύνθεση, τον πλούτο και την ποιότητα της πολύμορφης δράσης. Αναζητάμε μια συλλογική βάση, δίχως συγκεκριμένη φόρμα, θέλοντας να κατακτήσουμε από κοινού τη συνεκτικότητα. Συναντιόμαστε έτσι αυτεπάγγελα με αυτούς που αρνούνται την εξουσία και τους ρόλους της, τους συντρόφους δηλαδή, στη μάχη για την ελευθερία.

Πρόκειται συγκεκριμένα για μια ανοικτή διεργασία, που μέσα από συζητήσεις, ζυμώσεις, έντυπο υλικό και έμπρακτη δράση διεξάγει απίκα την ανατροπή αυτού του γερασμένου κόσμου. Καθολικό μας συμπέρασμα είναι ότι ένα δελτίο είναι έτσι κι αλλιώς ο καθρέφτης μας. Ένα δελτίο αντιπληροφόρησης που δεν ορθώνεται στον αντίποδα των άχρηστων πληροφοριών που δεχόμαστε καθημερινά από το καθεστώς, αλλά ένα δελτίο που αφορά όσους δεν δέχονται να μένουν σιωπηλοί και να γίνονται υπήκοοι. Είναι λοιπόν μια απόπει-

ρα αυτής της διεργασίας ανθρώπων που δεν έπαψαν να αγωνίζονται, που στην κίνηση και στη ρευστότητα της δράσης τους γεννιέται αυτομόνη ένα έντυπο δελτίο, ως μια στιγμή και ένα κομμάτι του αγώνα τους. Δεν είναι μια καινούργια αρχή. Είναι συνέχεια και ξεπέραςμα. Και αν αυτή η προσπάθεια δεν έβρισκε την ουσία της στην υλική της ύπαρξη, θα είχε μηδαμινή αξία. Άλλωστε είναι ζητούμενο η διαλεκτική της εφαρμογή χωρίς καμιά ιδεολογική πλατφόρμα. Αφήνει πίσω της τη στενή και στείρα λογική της συντακτικής ομάδας και επιλέγει έναν ευέλικτο και ά-τυπο χαρακτήρα, που σκοπεύει να γίνει οικειοποιήσιμος από τον καθένα που δοκιμάζεται πάνω στον επαναστατικό ορισμό, στην πραγμάτωση των προταγμάτων της άρνησης και της αντίστασης. Αυτό το έντυπο εγχείρημα θέλει να υπάρχει ως ζωντανό και να παραμένει ως τέτοιο, θέλει να έρθει σε άμεση επαφή και επικοινωνία με καταπιεσμένους και εξεγερμένους, να κατακτήσει τη θέση της σε όλα τα πεδία του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Το σύστημα, το πρώτο πράγμα που φροντίζει είναι να προλάβει τις αντιδράσεις ενάντια σ' αυτό, να τις θάψει κάτω από τις ψευδοαξίες της κυριαρχίας, να τις εξαφανίζει κάτω από τη δικτατορία του και τους ρόλους που αυτή επιβάλλει. Ο μόνος τρόπος για να μην σε τσακίσει η να σε αφομοιώσει είναι να σταθείς αληθινός. Αληθινά αδύναμος και δυνατός την ίδια στιγμή, αληθινά εξεγερμένος και διστακτικός, βήμα προς βήμα. Είναι αλήθεια, σύντροφε στον αγώνα, πως μας ανήκει ολόκληρο η διάθεση για κοινό βήμα έκφρασης. Μαζί μας κουβαλάμε τα όπλα της θεωρίας, της κριτικής και του ακτιβισμού. Είναι αλήθεια ότι αναζητάμε την ολότητα και την πραγμάτωση του ανατρεπτικού σχεδίου σε κάθε μας βήμα. Είναι αλήθεια, σύντροφε στην αλλοτρίωση, την κατανάλωση και την καταστολή, ότι αναζητάμε να βρεθούμε όχι πλάι πλάι στις συγκρούσεις μας, αλλά ο ένας μέσα από τον άλλο. Να συναντιόμαστε λοιπόν ενάντια στην κυρίαρχη τάξη αυτού του ψευδοκόσμου. Το δελτίο είναι ένα ακόμα όπλο στα χέρια που εκτρέπουν, που αρνούνται να φορέσουν τις αλυσίδες της καταπίεσης, της αλλοτρίωσης, της απομόνωσης στο πλέγμα της αιχμαλωσίας που στήνουν γύρω μας. Δεν ξεκινάμε άλλωστε. Αυτό έχει γίνει ήδη εδώ και πολύ καιρό. Δεν σκοπεύουμε να κάνουμε πίσω. Πορεύμαστε μπροστά, κόντρα στον άνεμο που νεκρώνει τις ελεύθερες πνοές των ζωντανών.

ΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΒΟΜΒΑΣ ΣΤΟ ΥΠ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΟΧΗ

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΣΤΟ 29ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΓΣΕΕ ΣΤΗΝ ΚΑΒΑΛΑ: ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ, ΟΧΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ!

ΕΔΟΑΡΔΟ ΜΑΣΣΑΡΙ: ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Υ.Γ. Αφορμή να συνειδητοποιήσουμε ήταν η σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη, που δεν έπαψε ούτε στιγμή να βρίσκεται ανάμεσά μας, στη διάρκεια του αγώνα μας. Οι δικαστικές αρχές άρρισαν ένα σημαντικό έλλειμμα ως προς τα σχέδιά τους, ότι δεν μπόρεσαν να σταματήσουν την απελευθερωτική μας πορεία, η οποία έχει επιπλέον στόχο της να πληίξει μια δομή που επιχειρείται να επιβληθεί στην κοινωνία, που καθιστά αυτομόνες τις συλλήψεις αναρχικών. Η νίκη ανήκει σε αυτούς που με τον αγώνα τους έσπειραν την ανταρσία και που με σθένος όρθωσαν τα δικά τους, κατακτώντας την ελευθερία.

ΑΠΕΙΡΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΕΛΤΙΟΥ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Το μυστικό κυριαρχεί σ' αυτόν τον κόσμο, κατ' αρχήν σαν μυστικό της κυριαρχίας. Θεμελιακά πάνω στα κεφάλια μας στηρίζονται οι δομές αυτής της κυριαρχίας. Και ενώ ο καθένας μας γνωρίζει για ποιον φτιάχνονται και αναπτύσσονται αυτές οι δομές, αγνοούμε το κόστος της ουσίας τους. Η κυριαρχία λοιπόν επιβάλλει τις λειτουργίες της ως απαραβίαστες. Το «μυστήριο» στο οποίο έγκειται ο πολιτισμός της καταπίεσης, είναι η διαχειριστική του από τους λίγους και εκλεκτούς, ενώ στους πολλούς απομένει η παρατήρηση της φαινομενικότητάς του. Σε ό,τι λοιπόν σε εκμεταλλεύεται, σε δεσμεύει και σε καταστρέφει, θα πρέπει να στέκεσαι απέναντί του αμήχανος σαν θεατής δίχως ίχνος παρεμβατικότητας. Ενώ παράδοξα σου ζητούν τη γνώμη σου για οτιδήποτε χωρίς αξία, για μια καθημερινότητα που σαπίζει και στην εργασία και στη σχολή. Τα σήμαντα πράγματα παρουσιάζονται τόσο θεαματικά και μιλάνε μεγαλόφωνα.. Μια «κοινή γνώμη» καλείται να απαντήσει. Εξάλλου μια εξαιρετικά θεσμοθετημένη εξουσία έχει αναπτυχθεί, ώστε να προωθεί με μαεστρία την άγνοια για όσα συμβαίνουν γύρω μας. Τη λήθη επίσης για όσα έγιναν παρόλα αυτά γνωστά. Είναι ο τρόπος που η εξουσία θωρακίζει την εγκληματική της ύπαρξη, ώστε να επεκτείνεται ανενόχλητα. Τα πιο σημαντικά πράγματα είναι αυτά που μας κρατούν κρυφά, αυτά που σε σκοτώνουν ή σου δίνουν ζωή, που σε αιχμαλωτίζουν και σε απελευθερώνουν, που σου επιβάλλονται ή τα κατακτάς. Κρυφώνα της ιεραρχίας είναι το σύστημά της συνολικά, το οποίο καθορίζει όρια και λογικές, ρόλους και καταναγκασμούς, που μας καταπίνουν. Η κυρίαρχη τάξη αυτού του κόσμου θάβει μέσα της αυτό που μας στερεί, που είναι απαγορευμένο να βιωθεί, όπως η εξέγερση, η ελευθερία, η δημιουργία. Υπάρχει ένα πέπλο σιωπής, που μας διαχωρίζει από την ίδια τη ζωή. Αυτό που μας «υποχρεώνει» να μη μιλάμε για τον ακρωτηριασμό της.

Η αυτοκρατορία της κυριαρχίας θέλει να φαντάζει ανενόχλητη και απομονωμένη στο «μεγαλείο» της καταπίεσης, όπως ένας βασιλιάς από τον περίγυρό του που ασφαλώς ιε-

Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση.

Σκοπό είχα, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στην βορειοανατολική Χαλκιδική.

Αναλαμβάνω, λοιπόν, πλήρως τις πολιτικές ευθύνες των πράξεών μου.

Οι 'Αναρχικοί Αντάρτες Πόλεως' είμαι εγώ.

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΒΟΜΒΑΣ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Μόνος μου κατασκεύασα και τοποθέτησα τον αυτοσχέδιο μηχανισμό στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97.

Ό,τι βρέθηκε στο σπίτι της οδού Σιάρτης 13 είναι αποκλειστικά δικό μου.

Δεν θεωρώ τον εαυτό μου ένοχο αντάρτη, αλλά έναν κοινωνικό αντάρτη.

Αγωνίζομαι στο μέτρο των ατομικών μου δυνάμεων για την ανατροπή του Κράτους και του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος, χωρίς να απορρίπτω καμία μορφή δράσης ή να ιεραρχώ κάποια ως ανώτερη από κάποια άλλη.

Κατά τη διάρκεια της πολιτικής μου δράσης, έχω γράψει και έχω μοιράσει προκηρύξεις, έχω βγάλει και έχω κολλήσει αφίσες, έχω συμμετάσχει σε μαζικές συγκέντρώσεις και διαδηλώσεις, έχω συμμετάσχει σε καταλήψεις και συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους. Σε μια συγκεκριμένη στιγμή του αγώνα μου, επέλεξα αυτό τον τρόπο για να στείλω το πολιτικό μου μήνυμα της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Το παρελθόν μου πιστοποιεί την πολυμορφία της επαναστατικής μου δράσης.

Έχω καταδικαστεί το 1991 για την άρνησή μου να υπηρετήσω τη στρατιωτική θητεία, έχοντας κρατηθεί οκτώ μήνες στις στρατιωτικές φυλακές, ενώ εκκρεμούν ακόμα κατηγορίες για λιποταξία και προσβολή στρατεύματος.

Έχω καταδικαστεί τον Αύγουστο του 1994 μαζί με 51 άλλους συντρόφους μου για την κατάληψη του πανεπιστημίου της ΑΣΟΕΕ, που έγινε ως έκφραση αλληλεγγύης στους τότε αναρχικούς κρατούμενους και απεργούς πείνας, Οδυσσέα Καμπούρη και Γιώργο Μπαλάρα.

Τέλος, έχω καταδικαστεί για τη συμμετοχή μου σε ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά γεγονότα της μεταπολιτευτικής περιόδου, την εξέγερση του Πολυτεχνείου του Νοεμβρίου του 1995, που έγινε ως έκφραση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους κρατούμενους των φυλακών Κορυδαλλού, καθώς και στους πολιτικούς κρατούμενους εκείνης της περιόδου, στους αναρχικούς Κ.Καλαρέμα, που ήταν και απεργός πείνας, Σ.Δαπέργολα, Οδ.Καμπούρη, Χ.Μαρίνο, Γ.Μπαλάρα, στους 4 αναρχικούς που είχαν συλληφθεί σε πορεία στη Θεσ/νίκη, καθώς και στον αρνητή στρατεύσεως Ν. Καρανίκα.

Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του Κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιεξουσιαστικές Κοιμύουσες. Την μόνη κατηγορία που μπορώ να δεχθώ και είναι προς τιμή μου είναι αυτή της ανατρεπτικής δράσης. Αν η ελευθερία είναι ένα έγκλημα για τους εχθρούς μου, τότε ναι, παραδέχομαι ότι είμαι εγκληματίας.

Ανεγνωρίζω λοιπόν ως ταξικούς μου εχθρούς εκείνους οι οποίοι ανήκουν σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις ή κατηγορίες και που ευθύνονται για τα δεινά αυτού του κόσμου, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τα ναρκωτικά, τις φυλακές, τους πολέμους, την περιβαλλοντική καταστροφή. Και αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες δεν είναι άλλες από αυτές των κρατικών αξιωματούχων, των πολιτικών, των τενοκρατών, των μανδρινών του κεφαλαίου, των γραφειοκρατών, των ένοπλων φρονιάδων των Σωμάτων Ασφαλείας και των στρατοκρατών.

Αυτές οι κοινωνικές κλάσεις ποτέ δεν θα εξαφανιστούν από το προσκήνιο της ιστορίας και δεν θα παραιτηθούν ποτέ από την εξουσία και τα προνόμιά τους με τη θέλησή τους ή με την πείδι.

Γι' αυτό είναι αναπόφευκτος ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος.

Κι εγώ δεν είμαι παρά ένας πολιτικός κρατούμενος, ένας αιχμάλωτος του κοινωνικού και ταξικού πολέμου που σιγοκαίει και πολλές φορές φουντώνει στην κοινωνία.

Έγινε πολύς λόγος στα Μέσα Μετάδοσης Οργανωμένου Ψεύδους, ότι ανήκω στη «δεύτερη γενιά τρομοκρατών». Αυτές τις ερμηνείες ή καλύτερα τις παρερμηνείες, τις θεωρώ το λιγότερο γελοίες.

Έχω να πω τα εξής σε σχέση με τέτοιου είδους συγκρίσεις. Υπάρχουν τρία είδη Πολιτικής Βίας.

Η Τρομο-Κρατία, που είναι η πιο συνηθισμένη και πιο οργανωμένη, καθώς το Κράτος κατέχει το μονοπώλιο της βίας, η 'επαναστατική τρομοκρατία' οργανώσεων μαρξιστολενινιστικής ιδεολογίας, που με την ιεραρχική τους δομή αναπαράγουν τις δομές του Κράτους και οι οποίες είναι κράτος σε μικρογραφία, και η **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΒΙΑ**.

Οι κοινωνικές επαναστάσεις και εξεγέρσεις προωθούνται περισσότερο από αγωνιστές που δρουν στα πλαίσια ενός κοινωνικού μαζικού κινήματος, παρά από «γιακωβίνους» λέσxes και απομονωμένες στρατιωτικές οργανώσεις μαρξιστολενινιστικής ιδεολογίας.

Τον χαρακτηρισμό λοιπόν του τρομοκράτη τον γυρίζω πίσω στους κατηγορούς μου. Είκοσι και πλέον χρόνια αστικής κοινοβουλευτικής ψευτο-δημοκρατίας το αποδεικνύουν. Τον Ιούλη του 1976 στη διάρκεια συγκρούσεων στο κέντρο της Αθήνας μεταξύ οικοδόμων και εργαζομένων με την αστυνομία, αύρα της αστυνομίας δολοφονεί την 68χρονη Αναστασία Τσιβίκα.

Το 1978 άνδρες των ΜΕΛ δολοφονούν τον γιατρό Τσιρώνη μέσα στο σπίτι του στη Ν. Σμύρνη, όταν αυτός ανακρίνιζε το σπίτι του αυτόνομη επικράτεια από το ελληνικό κράτος.

Στις 16 Νοεμβρίου 1980, στη διάρκεια της πορείας από το Πολυτεχνείο προς την αμερικανική προεξέταση ξυλοκοπούνται μέχρι θανάτου από τα ΜΑΤ ο Ιάκωβος Κομής και η Σταματίνα Κανελλοπούλου.

Στις 17 Νοεμβρίου 1985, στη διάρκεια συμπλοκών γύρω από το Πολυτεχνείο δολοφονείται ο 15χρονος Μιχάλης Κατεζάς από τον Μελίστα.

Το 1986 στην Καστανιά, σε αψιμαχία μεταξύ απεργών της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ και ΜΑΤ, σκοτώνεται ο εργάτης Άγγελος Μαυροειδής.

Στις 9 Γενάρη 1991 ο καθηγητής Ν. Τεμπονέρας δολοφονείται από δεξιούς παρακρατικούς, που ήθελαν να σπάσουν τις μαθητικές καταλήψεις στην Πάτρα.

Στις 10 Γενάρη 1991, κατά τη διάρκεια των ταραχών που ακολούθησαν την μαθητική πορεία που έγινε ως αντίληψη στη δολοφονία του Τεμπονέρα, δακρυγόνα των ΜΑΤ πυρπολούν το πολυκατάστημα Κ. Μαρούση, όπου κάηκαν 4 ανήμποροι πολίτες.

Στις 27 του ίδιου μήνα γνωστοποιείται ο θάνατος από βασανιστήρια του κρατούμενου στη Γενική Ασφάλεια Τούρκου πολιτικού πρόσφυγα Σουλεϊμάν Ακνάρ.

Στις 10 Γενάρη 1994 ο αστυνομικός Λαογιάννης του Α. Τ. Μοσχάτου εκτελεί με 5 σφαίρες τον Θ. Γιάκα σε απλή εξακρίβωση στοιχείων.

Τον Δεκέμβριο του 1995 ένας Αλβανός κρατούμενος δολοφονείται κατά την απόπειρα απόδρασης από τις φυλακές Σταυρακίου Ιωαννίνων.

Τον Ιούλη του 1996 εκτελείται στην καμπίνα 52 του πλοίου ΠΗΓΑΣΟΣ στον Πειραιά ο αναρχικός Χριστόφορος Μαρίνος.

Τον ίδιο χρόνο, σε μπλόκο έξω από τη Λειβαδιά, δολοφονείται από άνδρα της Τροχαίας ο Γιοργάνος Γάσος Μουράτης.

Τον Δεκέμβριο του 1997 ένας Αλβανός κρατούμενος δολοφονείται από τα πυρά ενός αστυνομικού, στην απόπειρα απόδρασης από τις φυλακές Διαβατών Θεσ/νίκης.

Ο κατάλογος των δολοφονιών του «δημοκρατικού» κράτους και της «δημοκρατικής» αστυνομίας δεν έχει τέλος. Κανένας από τους δολοφόνους ποτέ δεν πλάνησε. Πάντα έφταγε το θύμα γιατί είτε «αυτοκτονήσε», είτε «εξοστρακίζονταν» από λάθος ή σφαίρα ή ο αστυνομικός βρισκόταν σε «νόμιμη άμυνα». Η «Δικαιοσύνη» αθώωσε ή απαλλάξε τους δολοφόνους.

Ποιοί είναι λοιπόν οι τρομοκράτες και ποιοί οι επικίνδυνοι για την κοινωνία και τους πολίτες;

Ανήκω σε έναν πολιτικό και κοινωνικό χώρο, ο οποίος σε πολλές περιπτώσεις έχει αποδείξει την επικινδυνότητα της δράσης του για την κρατική και καθεστωτική ασφάλεια, καθώς έχει επανειλημμένα λειτουργήσει παραδειγματικά στα καταπιεζόμενα κοινωνικά στρώματα για τις μορφές πάλης και αντίστασης ενάντια στην γενικευμένη επί-

θεση του κράτους.

Δεν έχουμε παρά να ρίξουμε μια ματιά στα κοινωνικά γεγονότα της τελευταίας εικοσαετίας για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές.

Στη διάρκεια του '80, όπου επικρατούσε η σοσιαλδημοκρατική διαχείριση του καπιταλισμού, το κρατικό δίκαιο μοντέλο ανάπτυξης και οι εοικικές παροχές, οι μοναδικές κοινωνικές συγκρούσεις ενάντια στο κλίμα της κοινωνικής ειρήνης και της υποταγής ήταν αυτές που προκάλεσαν οι αναρχικοί με τις καταλήψεις της περιόδου '84-'85, την πορεία ενάντια στον Λεπέν το '84, την κατάληψη του Χημείου το Μάη του '85 και τις καταλήψεις του Χημείου και του Πολυτεχνείου που έγιναν όταν δολοφονήθηκε ο Καλλιμαζής.

Μετά από λίγα χρόνια, στη δεκαετία του '90, η κατάληψη ως δυναμική μορφή πάλης, αντίστασης και αυτοοργάνωσης που είχε εμπνευστές τους αναρχικούς, οικειοποιήθηκε από άλλα καταπιεζόμενα κοινωνικά κομμάτια, τους εργάτες, τους φοιτητές, τους μαθητές, τους αγρότες.

Το 1989-90, όταν κατέρρευσε η σοσιαλδημοκρατία και άρχισε η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία κατέλαβαν πολλά εργοστάσια στην Πάτρα, στον Πειραιά, στο Λαύριο, στο Μαντούδι (Πειραική Πατράϊκή, Αιγαίου, Σκαλιστήρη) σε μια προσπάθεια να σταματήσουν οι χρεωκοπίες των προβληματικών επιχειρήσεων, οι ιδιωτικοποιήσεις που ως αποτέλεσμα είχαν να πεταχτούν χιλιάδες εργαζόμενοι στο δρόμο και στην ανεργία.

Το 1990-91 ξεσπά το μεγαλειώδες κίνημα των φοιτητικών και κυρίως των μαθητικών καταλήψεων, με τις συγκρούσεις και την κατάληψη του Πολυτεχνείου στις 10-11 Γενάρη 1991. Στην ουσία, το μαθητικό κίνημα έφριξε την κυβέρνηση της Δεξιάς στις επόμενες εκλογές, καθώς την ανάγκασε να δείξει το απάνθρωπο και αντικοινωνικό της πρόσωπο, με τη δολοφονία του καθηγητή Ν. Τεμπονέρα και των 4 πολιτών που κάρηκαν όταν δακρυγόνα των ΜΑΤ πυρπολήσαν τον Κ. Μαρούση.

Τον Αύγουστο του 1992 ξεκινά η άγρια απεργία των εργαζομένων της ΕΛΣ με τις συγκρούσεις στα αμαξοστάσια του Βοτανικού.

Μαζικές εκδηλώσεις, λαϊκές βίαιες, όπως καταλήψεις και εμπρησμοί νομαρχιών (Χανιά, Ιούνιος '90, Ηράκλειο, Αύγουστος '91), τα μπλόκα και οι καταλήψεις βασικών οδικών και σιδηροδρομικών κόμβων από τους αγρότες την περίοδο 1995-97 ή από πολίνες τοπικών κοινωνιών ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή του τόπου τους (Καλαμάς '87, Αραβησός '89, Πουρί '93-'94, Αυλώνας - Κερατέα '96, Στρυμονικός '96-'97) αποδεικνύουν πως όταν οι καταπιεσμένοι αντιδρούν στην κρατική λαίλαπα και την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, οικειοποιούνται ενστικτωδώς πολλές φορές, μορφές πάλης με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Μεγάλο μέρος της πολιτικής ευθύνης γι' αυτό φέρουν οι αναρχικοί, αφού φροντίζουν, ακόμη και μέσα σε περιόδους ύφεσης του κοινωνικού πολέμου, να διατηρούν πάντα ζωντανό το επίκαιρο το πρόταγμα της αντίστασης και της κοινωνικής ανατροπής.

Οι αναρχικοί, λοιπόν, που ποτέ δεν επιδίωξαν πολιτική υπεραξία και πόστα εξουσίας, δίκαια μπορούν να αισθάνονται περήφανοι που έχουν βάλει το δικό τους αποτύπωμα σε όλη αυτή την περίοδο των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Στέλνω χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους μου, Αλληλεγγύη στους Κ. Καλαρέμα, Σ. Δαπέργολα και Γ. Βλασσόπουλο.

Αλληλεγγύη στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες.

Αλληλεγγύη σε όλους τους εξεγερμένους.

Φυλακές Κορυδαλλού - Α' Πτέρυγα
Νίκος Μαζιώτης
11/2/1998

Η παραπάνω επιστολή στάλθηκε και δημοσιεύθηκε στην 'Ελευθεροτυπία'

ΑΝ ΟΙ «ΑΘΩΟΙ» ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ ΤΟΤΕ ΟΙ «ΕΝΟΧΟΙ» ΤΗΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Στις 13 Γενάρη συλλαμβάνεται από τις κρατικές συμμορίες ο αναρχικός Ν. Μαζιώτης ως «τρομοκράτης», ενώ πραγματοποιούνται και ειςβολές σε σπίτια αναρχικών και προσαγωγές 16 ατόμων που αφήνονται ύστερα από 36 ώρες. Ένα μήνα αργότερα ο Ν. Μαζιώτης επιλέγει να δώσει μια πολύ διαφορετική διάσταση σε αυτή την «επιτυχία». Αναλαμβάνει προσωπικά την ευθύνη για την απόπειρα έκρηξης στο υπουργείο Ανάπτυξης καθώς και για τα όπλα και τα εκρηκτικά που βρέθηκαν στο σπίτι που πιάστηκε. Αποσαφηνίζει ακόμη, για όσους δεν έτυχε να τον γνωρίζουν, ότι δεν απορρίπτει καμιά μορφή δράσης, ούτε ιεραρχεί κάποια ως ανώτερη από κάποια άλλη. Ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης, λοιπόν, που έγραφε και μοίραζε προκηρύξεις, που συμμετείχε μαζί μας σε συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις και συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους, επέλεξε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή να αγωνιστεί και με ένα ακόμη μέσο δείχνοντας ταυτόχρονα την αλληλεγγύη του στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση εργοστασίου χρυσού στην περιοχή.

Για πρώτη φορά λοιπόν στην μεταπολιτευτική περίοδο, ένας αγωνιστής επιλέγει βρισκόμενος στα χέρια του κράτους να υπερασπιστεί κοινωνικά την επιλογή του να αντισταθεί και με τη συγκεκριμένη μορφή αγώνα. Κι ας μην βιαστούν κάποιοι καλοθελητές να μιλήσουν για μια κίνηση απόγνωσης ή απελπισίας. Ο Ν. Μαζιώτης δεν βρέθηκε σε καμιά τέτοια κατάσταση. Ακόμα και από τη σκοπιά των «αποδεικτικών» στοιχείων που ενδιαφέρουν ιδιαίτερα ορισμένους, δεν περιήλθε στη «δεινή» κατάσταση πολλών άλλων περιπτώσεων πριν από αυτόν. Η στάση λοιπόν του συντρόφου έχει μια πολύ ξεχωριστή διάσταση. Διάλεξε, με άλλα λόγια, και με αυτόν τον τρόπο να συνεχίσει τον αγώνα στον οποίο συμβάλλει σαν αναρχικός. Ο Ν. Μαζιώτης είναι αναμφισβήτητος ένας αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου που δεν δέχεται να παραδώσει τίποτα, από αυτά που αγωνίζεται, στους δεσμώτες του.

Με την στάση του αυτή, με την οποία άλλωστε δεν ζητά και από κανένα να ταυτιστεί, και με τη γραπτή του τοποθέτηση φέρνει με ένα ιδιαίτερο τρόπο στο προσκήνιο την συνολική, πολύχρονη και πολύμορφη συμβολή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, ιδιαίτερα από την λεγόμενη μεταπολίτευση και δώθε. Μια διαδρομή κοινωνικών αγώνων στην οποία οποιοσδήποτε κι αν ανατρεξει, εύκολα θα συμπεράνει ότι οι αναρχικοί ουδέποτε αποτέλεσαν ένα περιθωριοποιημένο και αποκομμένο κοινωνικό κομμάτι, με όποιες αδυναμίες και λάθη και αν παρουσιάστηκαν.

Για να επανέλθουμε όμως στον Ν. Μαζιώτη πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν έχουμε καμιά πρόθεση να ηρωποιήσουμε κανένα σύντροφο, ούτε φυσικά μια μορφή αγώνα. Αναμφίβολα όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση αναδεικνύεται περὶ τράνα πως όλες οι μορφές δράσης μπορούν να αναπτύσσονται λειτουργικά για τον κοινωνικό αγώνα, όταν η μία συμπληρώνει και τονώνει την δυναμική των υπολοίπων και το αντίθετο.

Έχει αποδειχτεί πολλές φορές ότι η ανθρωπινότητα, η αλληλεγγύη και η εξέγερση ενάντια σε ό,τι αφυδατώνει και σκοτώνει τη ζωή, ξεπερνούν με ιδιαίτερη ευκολία τον αντικατοπτρισμό που έχει ονομασθεί «κοινή γνώμη». Ο πόθος για σύγκρουση με ό,τι εχθρεύεται την επιθυμία για αβίαστη ανάπτυξη των ανθρωπίνων δυνατοτήτων, το πάθος για ελευθερία δεν έχουν πάψει να μην χωρούν σε μπακαλίστικες διαδικασίες. Τις μορφές αγώνα λοιπόν που επιλέγονται κάθε φορά

δεν πρόκειται να τις επιβάλλει στους αγωνιζόμενους ανθρώπους η λογική που μιλά «για το μέσο επίπεδο αγωνιστικότητας του κινήματος». Όποιοι κουτοπόνηρα θέλουν να προσδιορίζουν τη δράση τους και να κρύβονται πίσω από το ιδεολόγημα που λέγεται «μέση συνείδηση», δεν έχουν παρά να καθήσουν και επίσημα στο ίδιο τραπέζι με τον Ευαγγελάτο, την Παπαρήγα και τους ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένους φορείς των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όσον αφορά τους αναρχικούς, είναι γνωστό ότι πάντα αναδείκνυναν με κάθε τρόπο τη ζωντάνια της διαφορετικότητας και ότι δεν παζαρεύουν την δυνατότητα και τη θέληση αυτοκαθορισμού από άτομα, συλλογικότητες, ή και κοινωνικά κομμάτια των αντιεραρχικών μορφών και μέσων αγώνα.

Σε όλη την πορεία των αγώνων, των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων των ανθρωπίνων κοινωνιών ενάντια στην κυριαρχία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, χιλιάδες είναι τα παραδείγματα όπου μορφές και μέσα αγώνα χρησιμο-

ποιήθηκαν και συνεχίζονται να χρησιμοποιούνται.

Μορφές αγώνα (κομμούνες, κολεκτίβες, συμβούλια κλπ) δοκιμάστηκαν και μέσα στη ζωντάνια και τη φωτιά του κοινωνικού πολέμου ξεπεράστηκαν ή συνέθεσαν και ανέδειξαν νέες. Αυτός είναι ακριβώς ο πλούτος της κοινωνικής εμπειρίας που αποτελεί μια ανεξάντλητη παρακαταθήκη γι' αυτούς που συνεχίζουν να αγωνίζονται τώρα και γι' αυτούς που θα το κάνουν στο μέλλον.

Κάθε μορφή αγώνα έχει τη δική της βαρύτητα και σημασία στον συνολικό αντικρατικό αγώνα. Την ίδια βαρύτητα έχουν και οι σύντροφοι, που με όλη τη διαφορετικότητά τους, δεν διστάζουν να επιλέγουν τους τρόπους, τα μέσα και τα κοινωνικά πεδία στα οποία θα αγωνιστούν.

Εκατομμύρια άνθρωποι σε κάθε γωνιά της γης, σε κάθε χρόνο δεν δίστασαν παραμένοντας άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να στραφούν ενάντια στους κάθε φορά εχθρούς της ελευθερίας. Με την προκήρυξη, την πέτρα, τη φωτιά, το δυναμίτη, το πιστόλι, με ό,τι μπόρεσαν να χρησιμοποιήσουν σε αυτόν τον αγώνα. Ο Ντουρρουτί, ο Ασκάσο, ο Σαμπάτε, ο Μάτσαλης, ο Τσουτσουβής, ο Καλτεζάς και αμέτρητοι άλλοι επώνυμοι ή ανώνυμοι έπεσαν και θα πέσουν πολεμώντας με κάθε μέσο το κρατικό κτήνος. Χωρίς να διαχωρίζεται και να ιεραρχείται το κάθε μέσο που χρησιμοποιήσαν, ή και η συμβολή του καθενός.

Αλλωστε όποιος αγωνίζεται για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται από το μέσο που επιλέγει κάθε φορά, δηλαδή ως αφισοκολλητής, γραφιάς, βομβιστής, διαδηλωτής, καταληψίας και πάει λέγοντας.

Βέβαια όλα τα μέσα του κοινωνικού πολέμου μπορούν να χρησιμοποιούνται από τον καθένα σύμφωνα με τις επιλογές του, αλλά και τις δυνατότητες του, καθώς η όποια χρήση δεν μπορεί να αποτελεί αυτοσκοπό.

Για τους αναρχικούς, λοιπόν, η πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων έρχεται να σταθεί στον αντίποδα της λογικής της όποιας πρωτοπορίας δρα εξειδικευμένα και διαχωρισμένα.

Φυσικά δεν υπάρχει μια προκαθορισμένη σειρά, ή ο ενδεδειγμένος τρόπος που η πολυμορφία των αγώνων παίρνει σάρκα και οστά.

Ο Ν. Μαζιώτης, λόγω χάρη, είναι μια περίπτωση αναρχικού αγωνιστή στην οποία γίνονται ολοφάνερα τα παραπάνω.

Κάθε μορφή ή μέσο αγώνα που διάλεξε για να αγωνιστεί αλληλοσυμπληρωνόταν και αλληλοδιαδεχόταν από κάποιο άλλο. Ενδεικτικά και μόνο

αναφέρουμε τα εξής. Την άρνησή του να στρατευτεί και τη φυλάκισή του γι' αυτό το λόγο τη διαδέχτηκε η αιεργία πείνας. Αργότερα η αλληλεγγύη του σε άλλους αγωνιστές, απεργούς πείνας, τον οδήγησε να συμμετάσχει στην κατάληψη της ΑΣΟΕΕ και να συλληφθεί εκ νέου μαζί με άλλους 51 αγωνιζόμενους. Ένα χρόνο μετά βρίσκεται ανάμεσα στους εξεγεγερμένους του Πολυτεχνείου '95 για να σταθεί εκτός των άλλων και αλληλέγγυος των εξεγεγερμένων των φυλακών.

Ο Ν. Μαζιώτης εκτός των άλλων είναι ένας αναρχικός αγωνιστής που δεν παραδίδεται, παρ' ό,τι βρίσκεται αιχμάλωτος στα χέρια του κράτους, απέναντι στο οποίο δεν στάθηκε ούτε μια στιγμή με τη λογική του υπόλογου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η αιχμαλωσία του είναι αντιστρέψιμη στο βαθμό που η αλληλεγγύη του αναπτύσσεται εκφράζει με κάθε τρόπο αυτό ακριβώς το μήνυμα: ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ.

Σε μια περίοδο που οι εξουσιαστές με μια επίδειξη αδιαλλαξίας προσπαθούν να εξασφαλίσουν την κοινωνική συναίνεση και γαλήνη, το πρόταγμα της κοινωνικής ανταρσίας, της εξέγερσης και της κοινωνικής αλληλεγγύης σίγουρα δεν αφήνει αδιάφορο κανένα κοινωνικό κομμάτι με ανεξέλεγκτες διαθέσεις.

Αυτοί που ασκούν τη βία, και προσφέρουν τον τρόμο στο σύνολο της κοινωνίας με τους νόμους, τις φυλακές, τα ψυχιατρεία, την εκπαίδευση, το στρατό, την εκκλησία, τα ΜΜΕ, την οικονομική εξαθλίωση είναι και θα παραμείνουν οι μόνοι τρομοκράτες.

Η διατύπωση αυτή δεν είναι μια απλή φράση, είναι μονότονα επαναλαμβανόμενο σύνθημα, αλλά αποτυπώνει την αληθινή διάσταση της πραγματικότητας, όπου η επιβολή δια μέσου του τρόμου και της ισχύος αποτελεί την ουσία της κυριαρχικής υπόστασης.

Και το γεγονός αυτό δεν είναι μια αποκλειστική πεποίθηση των αναρχικών, μια υποκειμενική τους αντίληψη. Πάμπολλες φορές κοινωνικά κομμάτια έχουν απαντήσει με δυναμικό τρόπο στην ασφυκτική πίεση που δεν έχει πάψει να υφίσταται το σύνολο της κοινωνίας.

Όσον αφορά τους αναρχικούς επανειλημμένα έχουν δείξει με τον καθημερινό τους αγώνα, με τα εξεγερτικά γεγονότα που δημιουργούν ή απλά συμβάλλουν, με τη συνολικότερη ανεξέλεγκτη παρουσία τους, ότι έχουν μια ιδιαίτερη κοινωνική δυναμική την οποία κανείς δεν μπορεί να αγνοεί. Εχθρός ή φίλος. Μέσα απ' αυτό το πρίσμα πρέπει να ειπωθεί και η βούληση να μην επιτραπεί, να μην γίνει ανεκτό με κάθε τρόπο να γίνει ο Ν. Μαζιώτης βορά στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις και σχεδιασμούς του κράτους.

Με μεγαλύτερη επιμονή και πείσμα από τη στιγμή που είναι δεδομένη η απουσία των ειδικών της συμπαράστασης και των ιδιότυπα νομιμοποιημένων οργάνων του εναλλακτικού αντιεξουσιασμού. Αυτή τη φορά όλοι ξέρουμε ότι με αφορμή την αιχμαλωσία ενός αγωνιστή δεν πρόκειται να καλεστεί και να παρελάσει το γνωστό γαϊτανάκι των συνήθων συμπαραστατών. Ευαίσθητοι βουλευτές της αριστεράς, διανοούμενοι και κάθε λογής υπερασπιστές της νομιμότητας και των συνταγματικών δικαιωμάτων δεν θα μπορέσουν να βοηθήσουν τη δημοκρατική «ανοχή» να χωνέψει ένα ακόμη «αθώο» θύμα που διώκεται για τις ιδέες του.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή, η συνολικοποίηση, αλλά και η λειτουργική και ζωντανή σύνθεση των δυνατοτήτων, των επιθυμιών αλλά και των διαφορών απόμων και συλλογικοτήτων, μπορεί να αποτελέσει μια δυσάρεστη έκπληξη για τους κάθε λογής εχθρούς της ανθρωπινότητας.

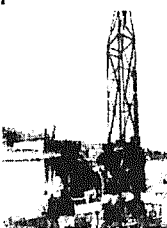
Για τους διωκόμενους αγωνιστές του Πολυτεχνείου '95.
Αριθμός Λογαριασμού Εθνικής Τράπεζας 068-747974-31

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ

Ο αγώνας των χωριών Βαρβάρα και Ολυμπιάδα ενάντια στην εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική εταιρεία TVX GOLD έχει ήδη καταγραφεί σαν μια μαύρη σελίδα στο επενδυτικό πρόγραμμα του ελληνικού κράτους καθώς για περισσότερο από δύο χρόνια αποτελεί πλήγμα για τα αναπτυξιακά και εκσυγχρονιστικά του σχέδια.

Συγχρόνως έχει καταγραφεί σαν μια σημαντική σελίδα στην ιστορία των κοινωνικών αγώνων, που τα μηνύματά του — μηνύματα αξιοπρέπειας και αντίστασης — βρίσκουν προς κάθε κοινωνική κατεύθυνση στα ίδια τα γεγονότα της σύγκρουσης και της εξέγερσης που τα αναδεικνύουν.

Η εξεγερσιακή δυναμική που εκφράστηκε στις 17 Οκτώβρη του '96, στις 25 Ιούλη του '97 και κορυφώθηκε στις 9 Νοέμβρη του ίδιου χρό-

νου με τις εκδηλώσεις μαζικής κοινωνικής βίας και τις δολιοφθορές των κατοίκων που είχαν σαν στόχο τόσο την κρατική ιδιοκτησία (χλούβες, περιπολικά, αυτονομικά λεωφορεία και τζιπ), όσο και την ιδιοκτησία της πολυεθνικής (φορτηγά, γεωτρήματα, μηχανήματα...), κατέγραψε τον πλούτο αυτού του αγώνα, προσδίδοντάς του μια ιδιαίτερη ακτινοβολία, που η εμφάνισή της διαπέρασε τα στενά όρια μιας υποθετικής τοπικής και περιορισμένου βεληνεκούς.

Στα πλαίσια της δημιουργίας ενός κοινωνικού και πολιτικού μετώπου που στόχο είχε να οργανώσει την άμυνα των κατοίκων της περιοχής του Στρυμονικού, προκειμένου να εμποδίσουν την ολοκληρωτική καταστροφή του τόπου τους, που υποσχεται να αφήσει πίσω της η TVX GOLD με την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου της περιοχής, αναπτύχθηκε ένας μακροχρόνιος αγώνας που τις στιγμές της οξύνσεώς του κατάφερε να διαρρήξει τα ασφυκτικά σύνορα του αμυντικού μετώπου που περιορίζεται στο επίπεδο της κοινωνικής διαμαρτυρίας. Ένας αγώνας με διάρκεια και βάθος, που τα ποιοτικά του χαρακτηριστικά έρχονται στην επιφάνεια καθώς κορυφώνεται η σύγκρουση για να αναδείξουν συγχρόνως και τις αιτίες που καθιστούν ανθεκτική την αντίσταση στη φθορά του χρόνου.

Τις στιγμές αυτές της οξύνσεως του αγώνα, που οι καταπιεσμένοι

αγρούνται με τις ίδιες τους τις πράξεις το ρόλο του θύματος για να μετατραπούν σε θύτες του κοινωνικού πολέμου, η κοινωνική συνύπαρξη αποκτά το ρηξικέλευθο νόημά της καθώς ανακαλύπτει την αδιαμεσολάβητη δύναμή της που αυθόρμητα εκφράζεται με την ένωση των εξεγερμένων ατόμων.

Ο αγώνας των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου, καθ' όλη τη διάρκειά του χαρακτηρίστηκε από φάσεις οξύνσεως και ύφεσης και η πορεία του μόνο συγχρομική δεν μπορεί να καταγραφεί. Τα γεγονότα της 9 του Νοέμβρη αποτελούν την κορύφωση της μέχρι τώρα πορείας του και συγχρόνως ένα κρίσιμο σημείο για την συνέχισή του.

Η επιτυχής έκβαση της επίθεσης των κατοίκων ενάντια στους φρουρούς της έννομης τάξης και στις εγκαταστάσεις της πολυεθνικής, κατέγραψε την επικινδυνότητα της καίριας εκτροπής και το μήνυμά της έχει ήδη διαχυθεί προς κάθε κοινωνική κατεύθυνση προτρέποντας σε αντίσταση και σε οξύνση της αναμέτρησης των επιμέρους κοινωνικών ανταρσιών με τους κυρίαρχους, που αυτή την περίοδο πραγματοποιούνται σε διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου και με διαφορετικά υποκείμενα ως φορείς τους.

Η καταστολή που ακολούθησε και που δεν θα μπορούσε να μην είναι ανάλογου μεγέθους με τη δυναμική του αγώνα που είχε να αντιμετωπίσει, προκάλεσε την έκπληξη και την αγανάκτηση, που εκφράστηκε με καταγγελίες για τη χουντικού τύπου κρατική συμπεριφορά, σε αυτούς που η οπτική τους για τους αγώνες και την ίδια την κυριαρχία δεν μπορεί να πάψει να καθορίζεται από την δημοκρατική νοσηρότητα, η οποία κατέχει πολύ σοβαρή ευθύνη για τη δυσκολία των καταπιεσμένων να απεγκλωβιστούν από την παθητική στάση της ανώδυνης κοινωνικής διαμαρτυρίας σχετικά με τους άθλιους όρους ζωής τους και να εξεγερθούν.

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της τοπικής κοινωνίας που πηγάζουν από την ιστορικότητα, τον τρόπο ζωής και οργάνωσης της κοινότητας, ενώ αποτελούν στοιχεία που έχουν τη δύναμη να υποδαυλίζουν τη συγκροσιακότητα των κατοίκων που αντιστέκονται, έχουν εξίσου τη δύναμη, όταν επιστρατεύονται από τους πιο μετριοπαθείς της κοινότητας τις στιγμές που το κράτος περνά στην αντεπίθεση, να δημιουργούν σοβαρά εμπόδια στη συνέχισή του αγώνα και να απειλούν να επαναφέρουν ακόμα και τους πιο ανυπότακτους στα όρια της καθεστωτικής νομιμότητας.

Όταν ο προβληματισμός των αντιστεκόμενων και ο προσανατολι-

σμός του αγώνα εγκλωβίζονται στα διλήμματα που θέτει η ίδια η οργανωμένη εξουσία, που εκφράζονται με ερωτήματα του τύπου «που θα γίνουν οι εγκαταστάσεις της πολυεθνικής», «για πιο λόγο εδώ και όχι λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα», «τι θα γίνει με τους εργαζόμενους στα μεταλλεία και τους ανέργους της περιοχής», «πώς μπορεί να συμβιώσει η βιομηχανική ανάπτυξη με τον τουρισμό», «ποιές είναι οι εναλλακτικές προτάσεις για μια περιβαλλοντική ισορροπία σε συνύπαρξη με τη βιομηχανική μονάδα και τους τόπους των τοξικών αποβλήτων» ή «αν έχει ή όχι η TVX GOLD τις υλικές δυνατότητες να προχωρήσει στην υλοποίηση των σχεδίων της» και που η απάντησή τους αποκτά καταλυτική σημασία για τη συνέχισή ή όχι του αγώνα, τότε γίνεται ορατή η απειλή επαναφοράς του στα όρια της αμυντικής λογικής, που η αδιεξοδικότητά της μπορεί να υπονομεύσει την αποφασιστικότητα και το πείσμα που ο αγώνας αυτός έχει δείξει μέσα από την ιστορία του.

Η αλληλεγγύη με αγώνες κοινωνικούς, όπως αυτός που διεξάγεται στη Βαρβάρα και την Ολυμπιάδα, οφείλει όχι μόνο να μην καθορίζεται από τα διλήμματα που θέτουν οι αντιφάσεις του καπιταλισμού, οι οποίες είναι χρήσιμες στο βαθμό που μπορούν να εμπλουτίσουν και να εμβαθύνουν μια επαναστατική ανάλυση για την εποχή μας, αλλά να αποβλέπει στην υπέρβασή τους και στην ανάδειξη των χαρακτηριστικών αυτών που αποτελούν την ουσία της αντίστασης.

Οι ψευτοαυτίσεις με τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις ενός αγώνα και η προσκόλληση σε μια επιφανειακή κατάδειξή τους υποδηλώνει είτε την έλλειψη ικανότητας να κατανοηθεί αυτός σε βάθος, είτε την ανασφάλεια να αναγνωρηθεί η πραγματικά επικίνδυνη πλευρά του για την επιβαλλόμενη τάξη πραγμάτων, ανασφάλεια που γεννά η αδυναμία απεγκλωβισμού από την κυρίαρχη ηθική που θέλει πάντα να στιγματίζει τις αντιστάσεις ως παράλογες, εγκληματικές και αντικοινωνικές.

Καθώς το ένα μετά το άλλο τα κοινωνικά-πολιτικά μέτωπα που συντάσσονται στα πλαίσια αγώνων αμυντικού χαρακτήρα συναντούν τα όριά τους μπροστά στην αποφασιστικότητα και την αδιαλλαξία της κρατικής επίθεσης, η αλληλεγγύη

αποτελεί το μέσο αλλά και το σκοπό της συνάντησής μας με τους χώρους που εκδηλώνεται η κοινωνική ανταρσία, όπου μπορούμε να δοκιμάσουμε τη δύναμή του επαναστατικού μας λόγου πάνω στο εύφορο έδαφος που δημιουργεί η αντίσταση μέσω της επαφής με τις πιο ανήσυχες συνειδήσεις και να προωθήσουμε το πρόταγμα της κοινωνικής αυτοοργάνωσης.

ΧΡΟΝΙΚΟ

Οι άνθρωποι και ο ορυκτός πλούτος της Β.Α. Χαλκιδικής αποσιελούν για δεκαετίες αντικείμενο σκληρής εκμετάλλευσης του κεφαλαίου μέσω της λειτουργίας μεταλλείων, με καταστροφικές επιπτώσεις για τις ζωές των κατοίκων και για το περιβάλλον. Αμέριπτοι ανθρακωρύχοι θαμμένοι στις στοές και πολλοί άλλοι κατεστραμμένοι από ασθένειες, όπως πνευμονοκονίαση. Τα 3 εκατομμύρια τόνοι τοξικών αποβλήτων που έχουν συσσωρευτεί μέχρι σήμερα στην περιοχή, μολύνουν τη γη, τον υδροφόρο ορίζοντα και τη θάλασσα. Ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80 ξεκινούν οι ανιδράσεις των κατοίκων της περιοχής του Στρυμονικού κόλπου στα σχέδια εγκατάστασης μεταλλουργίας χρυσού. Μια επένδυση που τα ολόκληρώσει την λεηλασία των υδάτων και των φυσικών πόρων της περιοχής και θα αποτελέσει το ήδη επιβαρυνμένο περιβάλλον. Το τότε σχέδιο του κράτους που προέβλεπε η επένδυση να γίνει μέσω της Μεταλλευτικής Εταιρείας Βιομηχανικής Ανάπτυξης τελικά ματαιώθηκε ύστερα από τις ανιδράσεις των κατοίκων.

1992: Τα μεταλλεία της περιοχής, τα οποία ανήκαν στο Συγκρότημα Μποδοσάκη, παύοντας να είναι επικερδή για το κεφάλαιο, περνούν στα χέρια του κράτους ως «προβληματική» και τίθενται σε καθεστώς εκκαθάρισης.

Δεκέμβριος '95: Το κράτος πουλάει τα μεταλλεία στην καναδική πολυεθνική TVX GOLD. Η συμφωνία προβλέπει την επέκταση των μεταλλευτικών εργασιών παρακωρόνιας στην εταιρεία τα μεταλλευτικά δικαιώματα σε μια τεράστια έκταση 314 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Επίσης προβλέπεται η εγκατάσταση και λειτουργία μεταλλουργίας χρυσού στην Ολυμπιάδα και η δημιουργία αγνώστου αριθμού λατομείων και εργοστασίων ασβεστολίθου στα βουνά της Βαρβάρας.

Φλεβάρης '96: Στις αρχές του μήνα, οι κάτοικοι της περιοχής του Στρυμονικού, αντιτιθέμενοι στα νέα σχέδια του κράτους με την TVX GOLD, συγκεντρώνονται και κλείνουν για 2 μέρες την εθνική οδό Θεσ/νίκης - Καβάλας. Επίσης οργανώνουν φυλάκια που λειτουργούν σε 24ωρη βάση για να ελέγχουν και να εμποδίζουν την είσοδο μηχανημάτων της εταιρείας στο χώρο των μεταλλείων στην περιοχή της Ολυμπιάδας. Τα φυλάκια διατηρήθηκαν για πολλούς μήνες, ενώ ένα από αυτά λειτουργεί μέχρι σήμερα.

Σεπτέμβρης '96: Βουλευτικές εκλογές. Οι κάτοικοι της Ολυμπιάδας και της Βαρβάρας αισφασίζουν να μην ψηφίσουν, αφού η συμφωνία με την TVX GOLD είχε επικυρωθεί από την συντριμνική πλειοψηφία των κομμάτων της βουλής. Η εκλογική αποχή στην κοινότητα της Ολυμπιάδας είναι καθολική (100%) ενώ στην κοινότητα της Βαρβάρας φθάνει το 80%.

Οκτώβρης '96: Έχοντας τελειώσει με τις εκλογές, η κυβέρνηση δηλώνει αποφασισμένη να προχωρήσει άμεσα στην επένδυση. Στις αρχές του μήνα, αν και οι κάτοικοι βρίσκονται σε επιφυλακή, η εταιρεία καταφέρνει, μέσα από ένα δασικό δρόμο, να περάσει στα μεταλλεία δύο φορτηγά με γεωτρήματα. Μόλις οι κάτοικοι το μαθαίνουν μαζεύονται στο χώρο των μεταλλείων. Με μικροσυμμοχές και με τις άγριες διαδή-

σεις τους επιτυχάνουν την απομάκρυνση των φορτηγών. Η εταιρεία ασκεί πιέσεις δίνοντας τελεσίγραφο στην κυβέρνηση για να ανοίξει ο δρόμος μέχρι τις 23 του μήνα, απειλώντας σε αντίθετη περίπτωση με το κλείσιμο των μεταλλείων και την απόλυση εκατοντάδων εργαζόμενων.

17 Οκτώβρη '96: Το πρωί επιχειρούν την είσοδό τους στα μεταλλεία τρεις κλούβες των MAT και ένα φορτηγό της εταιρείας. Οι λιγοστοί κάτοικοι (λίγες δεκάδες) που βρίσκονται εκείνη την ώρα στο φυλάκιο εμποδίζουν την είσοδο των οχημάτων και συμπλέκονται με τους μπάτσους. 7 κάτοικοι συλλαμβάνονται, ξυλοκοπούνται άγρια και μεταφέρονται στον Πολύγυρο. Εν τω μεταξύ έχει ειδοποιηθεί ο κόσμος στα γύρω χωριά και συγκεντρώνεται στο σημείο της συμπλοκής. Οι κάτοικοι εξαγριωμένοι, κρατώντας ξύλα και πέτρες, περικυκλώνουν και επιτίθενται στους μπάτσους που έντρομοι έχουν κλειστεί στις κλούβες τους. Άλλοι κάτοικοι, κρυμμένοι πίσω από δέντρα, πυροβολούν με κυνηγετικά όπλα στον αέρα. Η συντονιστική επιτροπή απαιτεί την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων, όπως και γίνεται, αφού πρώτα τους έχουν απαγγελάει κατηγορίες. Η κατάσταση αρχίζει να εκτονώνεται μετά και τις καιεναστικές παρεμβάσεις των κοινοταρχών. Ο κόσμος παραμένει συγκεντρωμένος σε όλη τη διάρκεια της ημέρας μέχρι την απομάκρυνση του φορτηγού της εταιρείας.

Τις επόμενες μέρες κυβέρνηση και κοινοταρχές, προσηλαδώντας να αμβλύνουν την αντίσταση των κατοίκων, συμφωνούν σε αμοιβαίες δεσμεύσεις. Η κυβέρνηση από τη μία, να ερευνήσει μέσω του ΠΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών & Μεταλλευτικών Ερευνών) εναλλακτικές τοποθεσίες εγκατάστασης της μεταλλουργίας. Οι κοινοταρχές από την άλλη, να διατηρήσουν ανοικτό το δρόμο προς τα μεταλλεία. Οι κάτοικοι σίς γενικές συνελεύσεις των χωριών, δέχτηκαν μεν να παραμείνει ανοικτός ο δρόμος αλλά αποφάσισαν να συνεχίσουν τις βάρδιες στα φυλάκια και να εμποδίσουν την είσοδο σε όποιο μηχανήμα προορίζεται για μεταλλευτικές εργασίες ή για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας. Παράλληλα το κράτος διεξάγει μέσω των ΜΜΕ ιδεολογικό πόλεμο εναντίον των κατοίκων μιλώντας είτε για «αντιδράσεις αγροίκων», είτε για «μικροσυμπεριφορές που υπονομεύουν το επενδυτικό κύρος της χώρας», είτε για «επένδυση αντιρρησιαντικής τεχνολογίας».

25 Ιουλίου '97: Γεωτρύπανο του ΠΜΕ μεταφέρεται στη διασκή περιοχή Κηπουρίας της Βαρβάρας για εργασίες. 1000 περίπου κάτοικοι από τα γύρω χωριά συγκεντρώνονται στο σημείο που βρίσκεται το γεωτρύπανο και επιτίθενται στην αστυνομική δύναμη που έχει σταλεί για τη φρούρηση των εργασιών και των μηχανημάτων. Αφού αναγκάζουν τους μπάτσους να τραπούν σε φυγή καταστρέφουν την κλούβα και στη συνέχεια το γεωτρύπανο.

3 Οκτώβρη '97: Το αναρχικό περιοδικό «Κύκλος της Φωτιάς» διοργανώνει εκδήλωση - συζήτηση στο κατεληγμένο κτίριο της οδού Λέλας Καραγιάννη 37 με θέμα: «Το κράτος επιτίθεται, οι τοπικές κοινωνίες αντιστέκονται. Ο αγώνας των χωριών Ολυμπιάδα και Βαρβάρα ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην Χαλκιδική».

19 Οκτώβρη '97: Περίπου 3000 κάτοικοι από τα χωριά της περιοχής συμμετέχουν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο υπαίθριο αμφιθέατρο της κοινότητας του Σταυρού. Κρατώντας μαύρες σημαίες δηλώνουν την αποφασιστικότητα τους στη συνέχιση του αγώνα και απαντούν στην προσπάθεια τρομοκρατικής τους από το κράτος που συγκεντρώνει εκατοντάδες μπάτσους στην ευρύτερη περιοχή της Β.Α. Χαλκιδικής. Ήδη από τον Αύγουστο η αστυνομία έχει διαρρεύσει προς τον τύπο σενάριο περί γιγαντιαίας αστυνομικής επιχείρησης ώστε να καμφθεί η αντίσταση των κατοίκων.

22 Οκτώβρη '97: Αναβάλλεται η δίκη 25 κατοίκων που κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους σε προηγούμενες μαχητικές κινητοποιήσεις.

9 Νοέμβρη '97: Το πρωί, χιλιάδες κάτοικοι της περιοχής αποφασίζουν με λαϊκή συνέλευση την άμεση πραγματοποίηση διαδήλωσης στα μεταλλεία. Ο κόρος των μεταλλείων φρουρείται από δυνάμεις της αστυνομίας που προκλητικά επιχειρούν δύο φορές να ανακόψουν τη διαδήλωση και να αποτρέψουν την είσοδο των κατοίκων σε αυτόν. Στις εφόδους των κατοίκων οι μπάτσοι και αιροπώνονται. Στα γκλόμπ και τα δακρυγόνα της αστυνομίας οι κάτοικοι απαντούν με ξύλα, πέτρες, βόμβες μολότωφ, πυροβολισμούς στον αέρα με κυνηγετικά και πυροβόλα όπλα. Μετά από δίωρες συμπλοκές σώμα με σώμα τα αποτελέσματα είναι: ο προπληκτισμός του αστυνομικού διευθυντή της Χαλκιδικής, 9 μπάτσοι τραυματίες, 2 γεωτρύπανα της εταιρείας καταστραμμένα, ιεράσιες φθορές σε 6 αστυνομικά οχήματα (2 λεωφορεία, μία κλούβα, ένα περιπολικό και 2 τζιπ).

10 Νοέμβρη '97: Τα ξημερώματα, με επιχείρηση της αστυνομίας συλλαμβάνονται στα οπίτια τους οι κοινοταρχές 5 χωριών (Ολυμπιάδας, Βαρβάρας, Σταυρού, Άνω Σταυρού, Ασπροβάτας) ως υποκινητές για τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας και οδηγούνται στον Πολύγυρο. Κάτοικοι συγκεντρώνονται και κλείνουν την εθνική οδό Θεο/νίκης-Καβιάς για τρεις ώρες μέχρι που απελευθερώνονται οι κοινοταρχές αφού πρώτα τους έχουν απαγγελάει κατηγορίες και έχει οριστεί ιαδική διαδικασία για τις 11 Δεκέμβρη.

24 Νοέμβρη '97: Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις καταλαμβάνουν την περιοχή. Επιτίθενται στα φυλάκια όπου οι παρευρισκόμενοι (3 κάτοικοι και ο πρόεδρος της κοινότητας της Ολυμπιάδας) προσάγονται στο αστυνομικό τμήμα Πολύγυρου και αργότερα αφήνονται ελεύθεροι. Η περιοχή βρίσκεται υπό καθορισμένη κατοχής μέχρι της 4 Δεκέμβρη. Οι μπάτσοι ελέγχουν και εμποδίζουν τις μετακινήσεις μεταξύ των χωριών, απειλούν και προπηλακίζουν κατοίκους.

25 Νοέμβρη '97: Το βράδυ 20 περίπου άτομα στήνοντας ενέδρες, κρατώντας όπλα και χρησιμοποιώντας ξύλα και πέτρες επιτίθενται διαδοχικά και προκαλούν φθορές σε τρία αστυνομικά οχήματα, αποδεικνύοντας τη δυνατότητα των κατοίκων να αγωνίζονται και να δρουν ακόμα και σε συνθήκες αστυνομικής κατοχής.

27 Νοέμβρη '97: Εμπρησμός σε ένα φορτηγάκι του «New Channel» στα Α. Πατήσια. Οι «Εμπρηστές συνείδησης» αναλαμβάνουν την ευθύνη λέγοντας: «Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους κατοίκους της Ολυμπιάδας και της Βαρβάρας που βιώνουν άμεσα την κρατική καταστολή».

30 Νοέμβρη '97: Εμπρησμοί τεσσάρων οχημάτων του ΠΜΕ στους Αμπελόκηπους. Η «Αντιεξουσιαστική πάλη» αναλαμβάνει την ευθύνη και αναφέρει: «Για τον επιβλητικό ρόλο που ετοιμάζεται να παίξει το ΠΜΕ στα συμφέροντα του κράτους και της κα-ναδικής εταιρείας TVX στην Ολυμπιάδα. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους κατοίκους της Ολυμπιάδας που αντιστέκονται στην τρομοκρατία των MAT και της καναδικής εταιρείας».

* Εμπρησμός σε αυτοκίνητο της Ιταλικής πρεσβείας στα Α. Πατήσια. Οι «Εμπρηστές συνείδησης» αναλαμβάνουν την ευθύνη λέγοντας: «Σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους κατοίκους των χωριών Ολυμπιάδας και Βαρβάρας που βιώνουν την κρατική καταστολή».

5 Δεκέμβρη '97: Διοργανώνεται από αριστεριστές στη Θεο/νίκη, εκδήλωση-συζήτηση για τον αγώνα των κατοίκων του Σιρμονικού με μεγάλη συμμετοχή κόσμου. Την επομένη, 6 Δεκέμβρη, κάνουν πορεία στο κέντρο της πόλης.

6 Δεκέμβρη '97: Τοποθέτηση βόμβας στο υπουργείο Βιομηχανίας η οποία δεν εξερράγη. Οι «Αναρχικοί αντάρτες πόλεων» αναλαμβάνουν την ευθύνη λέγοντας: «σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων Ολυμπιάδας - Βαρβάρας Χαλκιδικής. Η TVX GOLD δεν θα περάσει.»

10 Δεκέμβρη '97: Έκρηξη βόμβας στο πολιτικό γραφείο της υπουργού Ανάπτυξης Β. Παπανδρέου. Προκαλούνται σοβαρές υλικές ζημιές και τραυματίζεται ένας πυροτεχνουργός της αστυνομίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Μαχόμενος Αντάρτικος Σχηματισμός» λέγοντας: «Η επίθεση έγινε ενάντια στα σχέδια για την εξόρυξη χρυσού από τα ορυχεία της Χαλκιδικής.»

11 Δεκέμβρη '97: Γίνεται στον Πολύγυρο η δίκη των 5 κοινοταρχών. Καταδικάζονται όλοι με ποινές από 4 έως 16 μήνες με αναστολή.

* Αναρχικοί-αντιεξουσιαστές διοργανώνουν εκδήλωση-συζήτηση στο Πολυτεχνείο για τον αγώνα των κατοίκων του Σιρμονικού. Η συμμετοχή είναι μεγάλη ενώ εκδηλώνεται ενδιαφέρον για την ανάπτυξη κινήσεων αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης. Ήδη, στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, έχουν υπάρξει σχετικές δραστηριότητες (αφίσες, κείμενα, προκηρύξεις κ.α.) οι οποίες και θα ενταθούν το επόμενο διάστημα.

24 Δεκέμβρη '97: Εμπρησμός του αυτοκινήτου του διοικητή τροχαίας Γλυφάδας στην Ηλιούπολη. Οι «Εμπρηστές συνείδησης» αναλαμβάνουν την ευθύνη λέγοντας: «Αλληλεγγύη στα χωριά Ολυμπιάδα και Βαρβάρα της Χαλκιδικής.»

Γενάρης '98: Ανακοινώνεται το πόρισμα του ΠΜΕ το οποίο προτείνει ως καιαλληλότερες τοποθεσίες για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας την Κηπουρία Βαρβάρας, την Ολυμπιάδα και τον Εκκλησιαστικό Μύλο. Οι τρεις τοποθεσίες κρίνονται από το πόρισμα ισοβάθμες. Την τελική απόφαση κωροθέτησης της μεταλλουργίας θα την πάρει η TVX GOLD.

13 Γενάρη '98: Ύστερα από εφόδους σε 9 οπίτια, η αστυνομία συλλαμβάνει τον αναρχικό Νίκο Μαζιώτη και τον κατηγορεί για την τοποθέτηση της βόμβας στο υπουργείο Βιομηχανίας στις 6 Δεκεμβρίου. Άλλα 16 άτομα που προσάγονται για έρευνες στην «αντιτρομοκρατική αφήνονται τελικά ελεύθεροι. Ο Νίκος Μαζιώτης προφυλακίζεται και μερικές μέρες αργότερα δηλώνει: «Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση. Σκοπό είχα επίσης την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Σιρμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στην βορειοανατολική Χαλκιδική.»

19 Φλεβάρη '98: Πραγματοποιείται στο Πολυτεχνείο εκδήλωση για τον αγώνα των χωριών του Σιρμονικού με σμιλητές από τη Συντονιστική επιτροπή των κατοίκων. Η διοργάνωση έγινε από την «Επιτροπή αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Σιρμονικού κόλπου», η οποία έχει συγκροτηθεί από οργανώσεις αριστεριστών μετά την αστυνομική επέμβαση στην περιοχή στα τέλη του Νοέμβρη '97.

30 Μάρτη '98: Δικάζονται 6 κάτοικοι κατηγορούμενοι για επιθέσεις σε ξενοδοχεία διαμονής ανθρώπων της εταιρείας και σε αυτοκίνητά τους. Οι κάτοικοι έχουν εναντιωθεί έμπρακτα στην πάγια τακτική της εταιρείας να παρουσιάζεται ως δήθεν ωφέλιμη κοινωνικά ενοικιάζοντας ακίνητα, ναυλώνοντας ξενοδοχεία, προλαμβάνοντας ντόπιους ως σκευωρητάδες ή κάνοντας αυξήσεις στους εργαζόμενους, με προφανή στόχο να προσεταιριστεί μέρος της τοπικής κοινωνίας.

Όποιος μιλά για εξεγέρσεις χωρίς να αναπτύσσει τις συνθήκες που θα τις γεννούν, δίχως να δοκιμάζονται πάνω στο βίωμα του ανατρεπτικού αγώνα η υποκριτής είναι ή μπάτσος που θέλει να καταστείλει και να αφομοιώσει την ουσία και τα διδάγματα, τα μηνύματα της επαναστατικής δραστηριότητας.

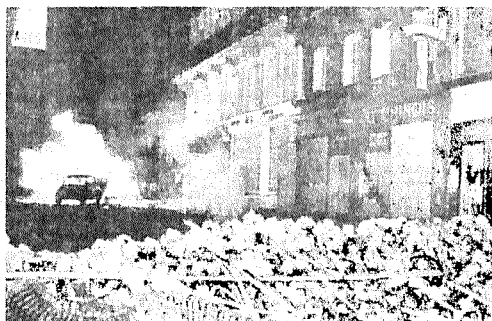
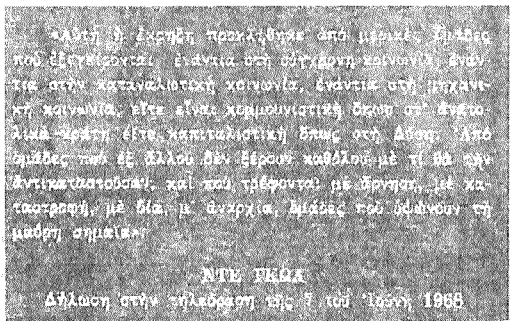
Οι λακές του συστήματος, αυτού που τους ξερνά η κυρίαρχη τάξη αυτού του κόσμου που παράγονται από τις μηχανές του κράτους και του κεφάλαιου θα μας βρουν μπροστά τους.

Επαγρυπνείτε! Μάταια εξιστορούν παραμύθια για να νανουργούν συνέδησες.

As μην κοιμούνται ήσυχια, τα οδοφράγματα που ορθώνονται στην Ιστορία σύντομα θα στηθούν πάνω από τα συντρίμια του πολιτισμού τους.

«Αφανίστε λοιπόν μια για πάντα κάθε τι που μπορεί μια μέρα να καταστρέφει το έργο σας... όλα συνεχίζονται».

ΜΑΡΤΙ 1968

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ, ΟΧΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ!

Στις 12, 13, 14 και 15 του Μάρτη πραγματοποιήθηκε στην Καβάλα το 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ που συγχρόνως γιόρταζε τα ογδόντα χρόνια από την ίδρυσή της. Στο συνέδριο που έγινε στον χώρο των ΤΕΙ, συμμετείχαν περίπου πεντακόσιοι συνδικαλιστές και παραβρέθηκε μεγάλος αριθμός δημοσιογράφων.

Ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, η Πρωτοβουλία Κοινωνικής Παρέμβασης, ομάδα από την Καβάλα, κάλεσε ένα μεγάλο αριθμό ομάδων για την πραγματοποίηση ενός αντι-φόρουμ, μιας συνάντησης που μέσα από εκδηλώσεις και παρεμβάσεις στην πόλη, θα έκφραζε την αντίθεσή της στο συνέδριο.

Στο κάλεσμα για την συνάντηση στην Καβάλα, ανταποκρίθηκαν ομάδες και άτομα από διάφορες πόλεις, στο μεγαλύτερο μέρος τους αναρχικοί.

Η Π.Κ.Π., ήδη από τις προηγούμενες μέρες έχει ξεκινήσει τις δραστηριότητες ενάντια στο συνέδριο, με μοίρασμα προκηρύξεων και αφισοκολλήσεις, ενώ στις 10/3 πραγματοποιεί εκδήλωση με προβολή ταινίας στη Νομαρχία.

Στις 7 και 8 του μήνα, σύντροφοι καταστρέφουν 35 πανώ και ταμπλώ που διαφήμιζαν το συνέδριο της ΓΣΕΕ. Επίσης καταστρέφεται το κεντρικό ταμπλό του συνεδρίου στο χώρο των ΤΕΙ.

Όλες τις μέρες που κρατάει η συνάντηση, οι δρόμοι της πόλης στιγματίζονται από τις καθημερινές παρεμβάσεις. Μοιράζεται έντυπο υλικό και κολλιούνται αφίσες ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, τη μισθωτή σκλαβιά, για τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου και για το φυλακισμένο αναρχικό Νίκο Μαζιώτη.

Από την πρώτη μέρα της συνάντησης συζητάμε για τις διαθέσεις και τις δυνατότητες να επιτεθούμε στο συνέδριο. Την Παρασκευή το απόγευμα, αποφασίζουμε να πραγματοποιήσουμε την επίθεση, κατά την οποία θα χρησιμοποιούσαμε με αβγά και χρώματα. Στόχος μας ήταν να διακοπεί το συνέδριο για όσο το δυνατό μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Δεν αποβλέπαμε σε μια βίαιη αντιπαράθεση με τους συνέδρους παρά μόνο στην περίπτωση κι από τη στιγμή που αυτοί θα πρόβαλαν αντίσταση.

Το Σάββατο 14/3 το πρωί πραγματοποιούμε συγκέντρωση στην πλατεία καπνεργάτη. Στη συγκέντρωση υπάρχουν 3 πανώ. Ένα πανώ με το σύνθημα «Γενική Συνομοσπονδία Εξυπηρέτησης Εργοδοτών», ένα πανώ με το σύνθημα «Ο,τι υπόσχεται η εργασία το εξασφαλίζει η λειψία» και ένα τρίτο με το σύνθημα «Άμεση απελευθέρωση του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη και σε κάθε όμηρο του κράτους».

Στη συνέχεια ξεκινάμε πορεία από την πλατεία με τα δύο πανώ για τη

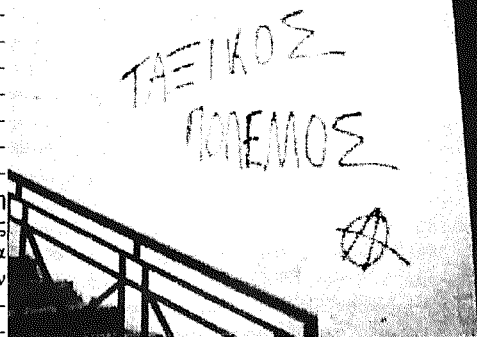
ΓΣΕΕ και την εργασία. Τελικά η πορεία γίνεται από αναρχικούς. Με ιδιαίτερη δυναμική και ζωντάνια η πορεία κινείται για δυόμισι ώρες στους δρόμους της πόλης. Παντού ακούγονται συνθήματα ενάντια στους γραφειοκράτες συνδικαλιστές, ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, συνθήματα για την αλληλεγγύη, για την εξέγερση, για την αναρχία. Κατά τη διάρκεια της πορείας γράφονται συνθήματα με σπρέι στους τοίχους και μοιράζεται έντυπο υλικό.

Μετά το τέλος της πορείας ξεκινάμε συζήτηση σχετικά με την επίθεση στο συνέδριο. Αποφασίζουμε πως πρέπει να γίνει ξεκάθαρο το στίγμα αυτής της επίθεσης. Πρόκειται για μια δυναμική ενέργεια ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, ένα κεντρικό γεγονός που θα πραγματοποιηθεί από αναρχικούς. Τα άτομα που θα συμμετέχουν είναι σαράντα πέντε.

Ξεκινάμε για το χώρο των ΤΕΙ. Συγκεντρωνόμαστε στον εξωτερικό χώρο, πίσω από το κτίριο που γινόταν το συνέδριο. Κρατάμε τα δύο πανώ που είχαμε στην πορεία. Φωνάζοντας το σύνθημα «Πόλεμος ταξικός, όχι συνδικαλισμός» φτάνουμε στην πόρτα του κτιρίου που γινόταν το συνέδριο. Εκεί συναντάμε την αντίσταση μερικών συνεδριών. Στην πόρτα ξεκινάει η σύγκρουση σώμα με σώμα, με τους συνδικαλιστές που προσπαθούν να μας εμποδίσουν να περάσουμε από τη στενή είσοδο στον προθάλαμο της αίθουσας του συνεδρίου. Στο χώρο αυτό η ΓΣΕΕ έχει τραπέζια με έντυπο υλικό και βιβλία. Στους τοίχους υπάρχουν αφίσες και πανώ. Τελικά μπαίνουμε και προχωράμε στην καταστροφή του χώρου, ενώ το ξύλο με τους συνδικαλιστές συνεχίζεται. Αναποδογυρίζονται τραπέζια, καρέκλες φεύγουν προς τους συνέδρους, κατεβάζονται αφίσες και πανώ από τους τοίχους, αυγά και χρώματα εκσφενδονίζονται σε πράγματα και κεφάλια. Πολλοί από τους παρευρισκόμενους στο συνέδριο έχουν οπισθοχωρήσει στο εσωτερικό του προθάλαμου για να καλυφθούν. Κάποιοι σύντροφοι ανοίγουν μια δεύτερη πόρτα, ώστε να μπορέσουν να μουν οι υπόλοιποι που βρίσκονται ακόμα απέξω και να γίνει πιο εύκολη και γρήγορη η έξοδος μας από το χώρο. Στη συνέχεια βλέπουμε την κεντρική πόρτα της αίθουσας του συνεδρίου να ανοίγει και να βγαίνει μεγάλος αριθμός συνδικαλιστών. Ήταν η κεντρική ομιλία του προέδρου της ΓΣΕΕ και ο αριθμός των συνεδριών ήταν πολύ μεγάλος. Συγχρόνως βγαίνουν από μια άλλη πόρτα, που βρίσκεται στο πλαϊνό μέρος του κτιρίου, στον εξωτερικό χώρο των ΤΕΙ και κατευθύνονται προς το μέρος μας με σκοπό να μας περικυκλώσουν. Έπρεπε να απεγκλωβιστούμε από τον κλειστό χώρο του προθάλαμου. Βγαίνουμε στον εξωτερικό χώρο και α-

νασυγκροτούμαστε. Οι συνέδριοι αρχίζουν να εκσφενδονίζουν καρέκλες εναντίον μας τις οποίες τους επιστρέφουμε. Αρχίζει ο πετροπόλεμος στον εξωτερικό χώρο των ΤΕΙ. Προχωρούμε χωρίς να διαλυόμαστε προς την κεντρική πύλη. Στο ενδιάμεσο διάστημα σταματάμε κάθε λίγα μέτρα και συνεχίζουμε τον πετροπόλεμο με τους συνδικαλιστές που μας ακολουθούσαν. Ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς κατευθύνονται από την άλλη μεριά του κτιρίου προς την κεντρική πύλη με σκοπό να μας κλείσουν στην έξοδο. Εκεί κάποιοι συμπλέκονται ξανά σώμα με σώμα ενώ συνεχίζεται ο πετροπόλεμος. Κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης σπάζονται αρκετά από τα πολυτελή αυτοκίνητα των συνδικαλιστών που προέρχονται από την εκμετάλλευση των εργατών και μέσω των αφεντικών περνούν στις τσέπες των συνδικαλιστικών παρασίτων.

Μια συντρόφισσα πέφτει στα χέρια τους και την ξυλοκοπούν άγρια. Ενώ την χτυπούν, ένας από τους τραμπούκους συνδικαλιστές τις κάνει χυδαίες χειρονομίες. Ένας συνδικαλιστής του Συνασπισμού την παίρνει για να την παρα-

δώσει στους μπάτσους. Τελικά συλλαμβάνεται, οδηγείται στο τμήμα όπου κρατείται για λίγες ώρες και αφήνεται ελεύθερη.

Τρεις από τους συνέδρους -ο ένας είναι δημοσιογράφος του Ριζοσπάστη- τραυματίζονται και οδηγούνται στο νοσοκομείο.

Τελικά το συνέδριο διακόπτεται. Η επόμενη και τελευταία μέρα του συνεδρίου γίνεται σε κεντρικό ξενοδοχείο της πόλης που περιφρουρείται από μεγάλο αριθμό οργάνων της ένοπλης τάξης. Μετά το τέλος της επίθεσης μαθαίνουμε ότι ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις από τη Θεσ/νίκη κατευθύνονται στην Καβάλα.

Την Κυριακή 15 Μάρτη γίνεται συζήτηση που καλεί η Π.Κ.Π σε καφετέρια της Καβάλας.

Παρά τη δυσανάλογη αριθμητικά αναμέτρηση, η δυναμική αυτή ενέργεια δεν στάθηκε δυνατό να αποτραπεί από τους πολυάριθμους συνδικαλιστές. Το 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ και ο εορτασμός των 80 χρόνων από τη ίδρυσή της στιγματίστηκε από την επίθεση σαράντα πέντε αναρχικών. Για μια ακόμα φορά στην ιστορία τους οι αναρχικοί μέσα από ένα ακόμα κεντρικό πολιτικό γεγονός που δημιουργούν, αναδεικνύουν πως δεν είναι οι αντικειμενικές συνθήκες ο

παράγοντας αυτός που καθορίζει τελικά την έκβαση των συγκρούσεων που πραγματώνονται στους κόλπους του κοινωνικού πολέμου, αλλά η ισχυρή πεποίθηση για την αξία της υπόθεσης που προωθείται μέσω της επίθεσης ή που περιφρουρείται όταν δέχεται επίθεση.

Στην εποχή μας που χαρακτηρίζεται από τον έντονο κοινωνικό αναβρασμό που γεννά η όλο και πιο ωμή εκμετάλλευση και καταπίεση και που η ανάγκη για αντίσταση στα εκσυγχρονιστικά και αναδιαρθρωτικά σχέδια του κράτους και των αφεντικών αναζητά τους δρόμους για να εκφραστεί, οι συνδικαλιστικοί θεσμοί -με κεντρικό αυτόν της ΓΣΕΕ- αποκτούν μια ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα και κατέχουν ρόλο στρατηγικής σημασίας για την κρατική πολιτική, αφού στέκονται ανάμεσα στους καταπιεσμένους από τη μία και το κράτος και τα αφεντικά από την άλλη, λειτουργώντας σαν ελαστικό προστατευτικό, απορροφώντας τους κραδασμούς του ταξικού πολέμου που γεννιούνται με όλο και μεγαλύτερη ένταση και συχνότητα.

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε διαρκώς τους εργατικούς αγώνες να ξεπουλιούνται ο ένας μετά τον άλλο από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και την οργή των εργατών να πνίγεται μέσα σε περιορισμένες εκφράσεις διαμαρτυρίας, οδηγώντας πολλούς στην απογοήτευση και την παραίτηση.

Τα πουλημένα στα αφεντικά συνδικάτα λειτουργούν σαν τροχοπέδη στις κινητοποιήσεις των εργατών ενάντια στην αναδιάρθρωση στους χώρους δουλειάς, εμποδίζοντας να οζυνθεί η ταξική αναμέτρηση γεγονός που αποτελεί πλέον κοινή ιδέα για όσους τουλάχιστον εργάτες έχουν βιώσει άμεσα αυτή την πραγματικότητα. Γενι-

κότερα όμως μπορούμε να πούμε πως από μόνες τους οι ιδέες για το πως είναι ο κόσμος μας ή πως θα θέλαμε να είναι «...δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν τίποτα. Για την πραγματοποίηση των ιδεών χρειάζονται οι άνθρωποι που θα βάλουν σε πρακτική ενέργεια τη βία».

Η ευτυχής συγκυρία ήθελε την επίθεσή μας στο συνέδριο της ΓΣΕΕ να γίνεται συγχρόνως με την υποτίμηση της δραχμής, με αποτέλεσμα το γεγονός να αποκτήσει περισσότερη επικαιρότητα και μεγαλύτερη πολιτική και κοινωνική βαρύτητα. Ενώ η κυβέρνηση ανακινώνει μέσω τηλεοράσεως και ραδιοφώνου ότι προχωρά σε μια μοναδική ληστρική ενέργεια εναντίον των καταπιεσμένων, υφαρπάζοντας το 14% αξίας του ντόπιου νομίσματος, τα ΜΜΕ ανακινώνουν -γεγονός που αποτελεί συνέπεια αιφνιδιασμού και αμηχανίας- ότι λίγες δεκάδες αναρχικοί επιτέθηκαν στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, προκαλώντας σοβαρά επεισόδια.

Η επίθεση ενάντια στη ΓΣΕΕ, του κεντρικού θεσμού χειραγώγησης και διαμεσολάβησης ανάμεσα στους εργάτες και τους κυρίαρχους, είναι ένα γεγονός εύκολα οικειοποιησιμο από κάθε εκμεταλλευόμενο, από κάθε καταπιεσμένο, αφού ανέδειξε πως δεν είναι αδύνατο να πολεμήσεις αυτούς που διαμεσολαβούν τις ζωές μας, πως ο καλύτερος τρόπος να αντιμετωπίσουμε αυτούς που στέκονται μπροστά μας τις στιγμές που οξύνεται ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος με σκοπό να μας εμποδίσουν να συναντηθούμε με τον κυρίως εχθρό το κράτος, είναι ένας: **Να τους τσακίσουμε.**

Κάποιοι από τους συμμετέχοντες στη «συνάντηση» αναρχικών και συνδικαλιστών

Με το παρακάτω κείμενο, σύντροφοι ανέλαβαν την ευθύνη για την επίθεση στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Σχετικά με την παρέμβασή μας στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ στο ΤΕΙ Καβάλας το Σάββατο 24 Μάρτη:

Εργατοπατέρες, κομματόσκυλα, βιομήχανοι ανησυχείτε. Όταν εσείς μαγειρεύετε συσχετισμούς και κάνετε βόλτα στην Καβάλα, η συναίνεση σπάει και κοινωνικά κομμάτια επιτίθενται στους θεσμούς διαμεσολάβησης. Ο δικός μας κοινωνικός διάλογος είναι αληθινός και αντιστέκεται. Εσείς παλεύετε για ένα μεγάλο κομμάτι στην πίτα της διαχείρισης και εμείς για μια κοινωνία χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση.

Νεολαία, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι κάθε παραχώρηση στα σχέδια του κράτους και των μηχανισμών του, τους κάνει πιο δυνατούς και τους αποθρασύνει. Γι' αυτό καμιά παραχώρηση, καμιά συνδιαλλαγή με μηχανισμούς που αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς. Μόνο ο δρόμος της σύγκρουσης μαζί τους θα δημιουργήσει προϋποθέσεις για μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς αφεντικά και δούλους.

Αναρχική πρωτοβουλία για την προώθηση ενός ουσιαστικού κοινωνικού διαλόγου.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Το βράδυ μεταξύ 27 και 28 Μαρτίου στις φυλακές Βαλλέτε του Τορίνο ο αναρχικός Εντουάρντο «Μπαλένο» Μασσάρι, 34 ετών, βρέθηκε νεκρός.

Στις 5 Μαρτίου ο Εντουάρντο «Μπαλένο» Μασσάρι (ένας από τους 68 διωκόμενους από το δικαστή Μαρίνι κατά την επιχείρηση Ποντελόνγκο και από τους ελάχιστους που στη συνέχεια απαλλάχτηκαν από τις κατηγορίες) συνελήφθη και προφυλακίστηκε μαζί με τη Μαρία Ρόσας Σόλενταντ, κατηγορούμενοι για ένοπλη συμμορία και συνέργεια σε έγκλημα με σκοπό την τρομοκρατία και για οπλοκατοχή και κατασκευή εκρηκτικών. Κατηγορίες που τους αποδόθηκαν για μια σειρά από πολυάριθμα σαμποτάζ που συνέβησαν στη Βαλ ντι Σουζα ενάντια στα έργα κατασκευής σιδηροδρόμων για τα τρένα υψηλής ταχύτητας (TAV). Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σε συνεργασία με τη δικαιοσύνη δεν άργησαν να ο-

λένιο.

Έπειτα από τρεις ώρες έρευνας στην Κάζα ντι Κολλένιο, οι караμπινιέροι κατεβαίνουν στη υπόγειο του σπιτιού μόνοι τους και επανέρχονται φέροντας περιέργως μαζί τους υλικό που το ορίζουν ως εκρηκτικό. Και είναι τότε που οι караμπινιέροι συλλαμβάνουν τον Εντουάρντο, το Σιλβάνο και τη Σόλε. Μόλις την προηγούμενη μέρα ο Σιλβάνο είχε ανακαλύψει στο αυτοκίνητό του ένα πομπό της αστυνομίας. Όπως γράφει σε κείμενό του από τη φυλακή: «Ήρα από τα λόγια και τις εκτιμήσεις, MATIA ANOIKTA και στόματα ραμμένα. Επενδύστε σε εξοπλισμό για τον εντοπισμό μικροφώνων στα σπίτια. Ανάμεσά σας κυκλοφορούν σίγουρα χαφιάδες και συνεργάτες της αστυνομίας. Τα σπίτια είναι γεμάτα μικρόφωνα. Σίγουρα η Αλκόβα, η Κασκίνα, το Μπαρόνιο και η κεντρική είσοδος του Ασύλου ελέγχονται από τηλεκάμερες. Τα φώτα κλειστά. Σκοτάδι. Το ράδιο στη διαπαύση. Στέρχο

φορίες με προφύλαξη και καλύτερα να μη προκαλέσετε παράνομες και φοβίες. Σιλβάνο»

Στο Ασύλο της οδού Αλεξάντρια, αμέσως μετά την έρευνα των караμπινιέρων καταφθάνουν επίσης οι Ντίγκος (Μονάδες Ασφάλειας), τα MAT και αστυνομικοί οι οποίοι γίνονται κυρίαρχοι του σπιτιού και αρχίζουν να το καταστρέφουν εσωτερικά. Αφού κατέστρεψαν πόρτες και παράθυρα κατονόησαν στα κρεβάτια των καταληφθέντων. Η εξέταση ολοκληρώνεται αργότερα με το χτίσιμο της εισόδου του κτιρίου. Στις 6 Μαρτίου έπειτα από την πολυώρη πολιορκία της αστυνομίας το Ασύλο ανακαταλαμβάνεται.

Στην Αλκόβα οι ROS συναντούν περισσότερη αντίσταση, αλλά ολοκληρώνουν την έρευνα γρήγορα.

Στις 7 Μαρτίου γίνεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στο Δημαρχείο. Ανάμεσα των MAT επιτίθενται άγρια με καπνογόνα κνηγώντας τους συγκεντρωμένους σε όλο το κέντρο του Τορίνο. Στις συμπλοκές σπάζονται δεκάδες βιτρίνες.

Στις 2 Απριλίου ένα μαύρο πανί με ένα κόκκινο άλφα σε κύκλο σκεπάζει το ανοιχτό χρώμα φέρετρο του Εντουάρντο μαζί με δεκάδες λευκά τριαντάφυλλα. Ο επίσκοπος επιχειρεί στην ομιλία του να τον αντιπαραβάλει με τον καλό ληστή που ήταν σταυρωμένος δίπλα στον Ιησού! Πάνω στο μνήμα του μια πλάκα με την επιγραφή: «Να ζεις έξω από τους νόμους που υποδουλώνουν, έξω από τους αυστηρούς κανόνες, έξω ακόμη κι από τις θεωρίες που διατυπώνονται για τις επερχόμενες γενιές. Να ζεις χωρίς να πιστεύεις στην ανταπόδοσή του επίγειου παράδεισου. Να ζεις το παρόν πέρα από την ανταπόδοσή των μελλοντικών κοινωνιών. Να ζεις και να ψηλαφείς την ύπαρξη της άγριας χαράς του κοινωνικού πολέμου. Και περισσότερο από μια πνευματική κατάσταση: είναι ένας τρόπος του να είσαι, τώρα αμέσως.» Μπαλένο.

Πριν και κατά την διάρκεια της κηδείας όσοι δημοσιογράφοι προσπάθησαν, παρά τις προειδοποιήσεις, να πλησιάσουν στο νεκροταφείο, δέχτηκαν επίθεση από συντρόφους. Ειδικά ένας, ο Ντανιέλε Τζένκο, ξυλοκοπήθηκε άγρια έξω και μέσα στην εκκλησία και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο σοβαρά τραυματισμένος. Ο Τζένκο είχε κατηγορηθεί στο παρελθόν τον Έντο ως βομβιστή και επίσης ήταν μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη 14 συντρόφων που συνελήφθησαν το '93 σε διαδήλωση αλληλεγγύης στον Έντο ο οποίος βρισκόταν τότε προφυλακισμένος με αυτή την κατηγορία. Περιγραφές του Τζένκο, φωτο-

γραφίες καθώς επίσης και τηλεκάμερες τοποθετημένες στο καμπαναριό της εκκλησίας από τους ROS, εντοπίζουν άμεσα ένα σύντροφο σαν τον πρωταγωνιστή της δράσης ενάντια στο δημοσιογράφο, καθώς και δεκάδες άλλους που η ταυτότητά τους ερευνάται. Δύο εβδομάδες μετά, στις 15/4, στα περίχωρα του Ποντ Σαντ Μαρίν, στην Αόστα, συλλαμβάνεται και τίθεται σε κατ' οίκον περιορισμό για αυτήν την επίθεση ο αναρχικός Λούκα Μπερτόλα. Επίσης εκδίδονται άλλα δύο εντάλματα σύλληψης αναρχικών χωρίς να ανακοινώνονται τα ονόματά τους.

Στις 21/4 στο κέντρο της Μπολόνια περίπου 200 άτομα (σύμφωνα με εφημερίδες) διαδήλωσαν έξω από τις φυλακές ανηλίκων, στη μνήμη του Έντο. Η διαδήλωση εξελίχθηκε σε συμπλοκή με την αστυνομία για πάνω από δύο ώρες. Ένας αστυνομικός διοικητής τραυματίστηκε. Περίπου 20 άτομα προσήχθησαν στο τμήμα.

Στις 3/4 δέκα περίπου άτομα μπήκαν σε ένα σουπερμάρκετ και αφού έφαγαν φρούτα και μέλι άνοιξαν ένα πανώ που έλεγε: «Πεινάμε σαν λύκοι» αιφνιδιάζοντας τους υπεύθυνους και έφυγαν («Γκρίζοι Λύκοι» είναι ονομασία ομάδας η οποία έχει αναλάβει την ευθύνη για ορισμένες από τις δολιοφθορές ενάντια στα TAV στη Βαλ ντι Σουζα). Μετά τις συμπλοκές στους δρόμους, την διακοπή της θεατρικής παράστασης του Ντάριο Φο καθώς και της εμφάνισης του ηθοποιού Χ. Καϊτέλ, μια ακόμα αστραπιαία έφοδος αναρχικών (σύμφωνα με εφημερίδες).

Την ίδια μέρα, άγνωστος, με τηλεφώνημά του σε ιταλικό πρακτορείο, ανέλαβε την ευθύνη για μια μολότωφ στον οργανισμό σωφρονιστικής διοίκησης της Πάντοβα, σαν απάντηση στην «κρατική αυτοκτονία» του Έντο.

Στις 17/4 στην Αθήνα οι «Εμπρηστές Συνείδησης» με τηλεφώνημά τους σε εφημερίδα ανέλαβαν την ευθύνη για τον εμπρησμό αυτοκινήτου της ιταλικής πρεσβείας «προς τιμήν του συντρόφου Εντουάρντο Μασσάρι που «αυτοκτονήσαν» οι ιταλικές αρχές μέσα στο κελί του».

Από το ίδιο βράδυ του θανάτου του Εντουάρντο οι δύο του σύντροφοι, Μαρία Ρόσας Σόλενταντ και Σιλβάνο Πελλισσέρο, αρχίζουν απεργία πείνας στη φυλακή. Η Σόλενταντ δηλώνει: «Το να με βάλουν στη φυλακή σημαίνει ότι θέλουν να με τιμωρήσουν. Με τιμώρησαν ήδη με το θάνατο ή καλύτερα με τη δολοφονία του Έντο. Σήμερα άρχισα απεργία πείνας ζητώντας την ελευθερία μου και την καταστροφή ολόκληρου του θεσμού της φυλακής. Την κα-

ταδίκη θα την πληρώσω όλες τις μέρες τις ζωής μου». Η Μαρία Ρόσας Σόλενταντ κρατείται πλέον εκτός φυλακής με κατ' οίκον περιορισμό. Ο Σιλβάνο Πελλισσέρο, στις 22/4 βρισκόμενος στην 24η ημέρα απεργίας πείνας, μεταφέρθηκε από τις φυλακές του Cuneo στις φυλακές υψίστης ασφαλείας της Novara.

Το Σάββατο 4 Απριλίου με πρωτοβουλία των 12 καταλήψεων στέγης του Τορίνο, ξεκινά πανιταλική πορεία διαμαρτυρίας για το θάνατο του Εντουάρντο Μασσάρι και για την απελευθέρωση του Σιλβάνο Πελλισσέρο και της Μαρία Ρόσας Σόλενταντ. Στη πορεία συμμετέχουν γύρω στα 8.000 άτομα από όλη την Ιταλία, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, ακόμα και εκπρόσωποι της κοινοβουλευτικής αριστεράς. Τα συνθήματα «Δολοφόνους! Κα τον Έντο! Δολοφονία του κράτους» κυριαρχούν. Οι αναρχικοί έδωσαν ένα ακόμα δυναμικό παρόν: κατεστραμμένα αυτοκίνητα και τηλεκάμερες, επιθέσεις σε δημοσιογράφους και караμπινιέρους, συνθήματα στους τοίχους, αυγά, μπογιές, πέτρες και ξύλα, σπασμένες βιτρίνες και πινακίδες, βαρελότα και άλλα εύφλεκτα ή μη ενάντια σε εισόδους πολυτελών κτιρίων και σε οχήματα της αστυνομίας καθώς επίσης άγριος πετροβολισμός και εύφλεκτα στην είσοδο των γυναικείων φυλακών και στο καινούριο κτίριο της Δικαιοσύνης, θα κυριεύσουν την πόλη του Τορίνο. Οι εφημερίδες την επόμενη μέρα θα κοστολογήσουν τις καταστροφές σε εκατοντάδες εκατομμύρια λιρέτες.

Ο πρωθυπουργός Πρόντι θα δηλώσει πολύ ανήσυχος για τα γεγονότα του Τορίνο και της Μπολόνια. Ο αριστέος δήμαρχος Καστελλάνι θα καλέσει τα κοινωνικά κέντρα να απομονώσουν τους βίαιους καταληψίες, τους «υποκοσμητικούς» και να προσέλθουν στο τραπέζι του διαλόγου. Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, επιστήμονες θα προσπαθήσουν να αναλύσουν «το φαινόμενο της εξέγερσης των κοινωνικών κέντρων». Όσο όμως για τα TAV, «δίκως αυτά το Τορίνο θα απομονωθεί».

Για επικοινωνία:

SILVANO PELISSERO
CARCERE DI NOVARA
VIA SFORZESCA 49
28100 NOVARA

EL PASO OCCUPATO
ne centro ne sociale
(ούτε κέντρο ούτε κοινωνικό)
VIA PASSO BUOLE 47
10127 TORINO

Τηλέφωνο: 0039-11-3174107
E-mail: elpasosq@freenet.hut.fi

Για πληροφορίες στο INTERNET:

<http://www.ecn.org/zero/cda>

ρίσουν τη συνεπαγωγή «αναρχικοί=βόμβες» και να αποδώσουν στους συντρόφους το χαρακτηρισμό: οικοτρομοκράτες.

Το βράδυ μεταξύ 5 και 6 Μαρτίου και έπειτα από μακρόχρονες έρευνες που διεξήγαγε χωρίς αποτέλεσμα ο εισαγγελέας Μαουρίτσιο Λάουντι για τις 13 ενέργειες ενάντια στα έργα των TAV, οι караμπινιέροι των ROS (Ειδικά Επιχειρησιακά Τμήματα) εισβάλλουν σε τρία κατειλημμένα σπίτια του Τορίνο: Την Αλκόβα, το Ασύλο της οδού Αλεξάντρια και την Κάζα ντι Κολ-

αυτοκινήτου με μουσική τέκνο και παράθυρα ανοικτά. Στ' αυτοκίνητα τα μικρόφωνα βρίσκονται στους μέσα καθρέφτες. Οι δορυφορικοί δέκτες (που είχαμε εγώ και ο Έντο) είναι μεγάλα κουτιά τοποθετημένα ανάμεσα στη λαμαρίνα της οροφής του αυτοκινήτου και τη μόνωση. Τα καλώδια περνάνε από το σύστημα του εσωτερικού φωτισμού. Συχνά οι τηλεκάμερες βρίσκονται στα φανάρια ή στους εξωτερικούς καθρέφτες αυτοκινήτων σταθμευμένων κοντά σας. Αυτοκίνητα χαλασμένα ή εγκαταλελειμμένα. Διαδώστε τις πληρο-

Λίγο πριν τις 9 το βράδυ τη Δευτέρα του Πάσχα, 20 Απριλίου, εξεγείρονται οι κρατούμενοι της Β' και της Γ' πτέρυγας των φυλακών Κορυδαλλού.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα, χωρίς καν να ακολουθηθεί η τυπική διαδικασία (ο διευθυντής των φυλακών που έπρεπε να πάρει και την απόφαση δεν είχε φθάσει ακόμα) και πριν εξαπλωθεί η εξέγερση και σε άλλες πτέρυγες, ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ και ΕΚΑΜ εισβάλλουν στο χώρο των φυλακών και με την βοήθεια δακρυγόνων χτυπούν τους εξεγερμένους. Πριν τα μεσάνυχτα η εξέγερση έχει κατασταλεί και ο υπουργός δικαιοσύνης Ε. Γιαννόπουλος συγγαίρει τις κατασταλτικές δυνάμεις για «την επιβολή του κράτους» και «την αποκατάσταση της τάξης».

Οι κρατούμενοι της Β' και της Γ' πτέρυγας κλείνονται στα κελιά και ξυλοκοπούνται άγρια από ΕΚΑΜίτες και δεσμοφύλακες. Για πολλές μέρες παραμένουν απομονωμένοι στα κελιά χωρίς να τους επιτρέπεται η έξοδος στο προαύλιο της φυλακής και η επικοινωνία με τον έξω κόσμο (δικηγόροι, συγγενείς κλπ).

Οι δημοσιογράφοι αποσιωπούν την αστυνομική βία. Σύμφωνα με αυτούς έγινε «περιορισμένη χρήση δακρυγόνων» και «οι κρατούμενοι οδηγήθηκαν πίσω στα κελιά τους», έτσι απλά.

Όμως όλοι αυτοί, υπουργοί, μπάτσοι, δεσμοφύλακες, δημοσιογράφοι, «ξέρουν βέβαια και το φοβούνται ότι ίσως την επόμενη φορά, γιατί πάντα υπάρχει επόμενη φορά, ίσως δεν θα είναι τόσο καλά όπως χθες».

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Χθες επιτέλους επιβλήθηκε η «Δικαιοσύνη».

Οι λυσσασμένοι για βία, ξύλο και αίμα, άνδρες των ΜΑΤ και ΕΚΑΜ χόρτασαν να δέρνουν και να κακοποιούν εξεγερμένους «εγκληματίες».

Επιτέλους εκθές η αστυνομία και το υπουργείο «δικαιοσύνης», πήραν την ρεβάνς από την εξέγερση του Νοεμβρίου του '95.

Όσο ξύλο δεν έριζαν τότε, το έριξαν χθές. Ίδρωσαν κυριολεκτικά.

Επιβλήθηκε ο Νόμος, η Τάξη και γιατί όχι, ας πούμε τα «ανθρώπινα δικαιώματα».

Το έγκλημα «κατεστάλη» και μάλιστα «ανώδυνα» καθώς ο υπουργός «δικαιοσύνης» δήλωσε ότι «δεν άνοιξε ρουθούνι».

Γι' αυτό εμείς στην Α' πτέρυγα που δεν συμμετείχε στην εξέγερση και είμασταν κλεισμένοι στα κελιά, ακούγαμε τις «χαρούμενες» φωνές των εξεγερμένων της Γ' πτέρυγας να ουρλιάζουν και να σφαδάζουν την ώρα που τους ποδοπατούσαν και τους κακοποιούσαν τα τάγματα Ες Ες της «δικαιοσύνης», των ΜΑΤ και ΕΚΑΜ.

«Πείστηκαν» και «σωφρονίστηκαν» με το καλό ότι έπρεπε να γυρίσουν στα κελιά τους, ενώ οι πιο «κακοί», οι πρωταίτιοι μετά τα ανάλογα «χάδια» των φρουρών και των σωφρονιστικών υπαλλήλων «πείστηκαν» να κλειστούν στα πειθαρχία και τις απομονώσεις για να παραδειγματιστούν περισσότερο και να μετασταχτούν μετά σε άλλα «σωφρονιστικά» ιδρύματα όπου θα τύχουν ιδιαίτερης «φιλοξενίας».

Επιτέλους, η κοινωνία ολόκληρη και οι γύρω κάτοικοι του Κορυδαλλού μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι και σε κατάσταση Αναστάσιμης κατάνυξης.

Δεν μπορεί μερικές δεκάδες τσαγάνια, Αλβανοί «κακοποιοί» και οι Έλληνες συνεργάτες τους, να τους χαλάνε τη χώνεψη του σουβλισμένου οβελία με τις αποδράσεις, τις φωτιές και τις κραυγές τους.

Όλοι οι φορολογούμενοι πολίτες μπορούν να αισθάνονται υπερήφανοι που τους κλέβει το κράτος, που τα λεφτά τους «πιάνουν τόπο», για να εξοπλιστούν με όπλα, γκλομπ, δακρυγόνα, αλεξίσφαιρα γιλέκα και να χρηματοδοτηθούν οι μισθοί των ΜΑΤ και ΕΚΑΜ, οι οποίοι κυριολεκτικά ιδρώνουν ρίχνοντας ξύλο και βγάζουν έτσι το ψωμί τους.

Επιτελούν «κοινωνικό λειτουργήμα».

Διότι όλα όσα καταστραφίκανε, καψίκανε ή λεπλατηθήκανε, τα τζάμια, οι πόρτες, τα παράθυρα, τα τηλέφωνα, τα στρώματα, αξίζουν περισσότερο από τις ζωές, τη σωματική ακεραιότητα και την αξιοπρέπεια μερικών δεκάδων ή εκατοντάδων κρατουμένων.

Η ιδιοκτησία του κράτους αλλά και γενικά η ιδιοκτησία, αξίζει πιο πολύ από τις ζωές και την αξιοπρέπεια των κρατουμένων και η προσβολή της θεωρείται μεγαλύτερο έγκλημα.

Ακόμα και η απόδραση θα μπορούσαμε να πούμε ότι θεωρείται έγκλημα

και αχαριστία συνάμα για την «ευγενή» φιλοξενία των φυλακών.

Δεν δικαιολογείται με τίποτα ούτε η απόδραση, ούτε η εξέγερση!

Πράγματι, το σύστημα «σωφρονισμού» αποδίδει. Χθές αποδείχτηκε.

Αλλά και οι «λειτουργοί» της Αλήθειας, οι δημοσιογράφοι, παρουσίασαν τα γεγονότα έτσι «ακριβώς» όπως ήταν.

Όχι μόνο το έγκλημα στη χώρα μας είναι αλβανικής καταγωγής όπως διατυμπανίζουν τόσο καιρό, αλλά και οι εξεγέρσεις στις φυλακές είναι αλβανικής καταγωγής και οργανωμένες ταυτόχρονα σε σκοτεινά κυκλώματα.

Αλλά αν υπάρχουν σκοτεινά κυκλώματα στις φυλακές, ακόμα και στο βαθμό που λένε ότι υποκινούν «ελεγχόμενες» εξεγέρσεις, αυτά τα κυκλώματα δεν μπορεί να υφίστανται εν αγνοία ή χωρίς τη συμμετοχή της ίδιας της υπηρεσίας των φυλακών και κάποιων δικαστών και εισαγγελέων, που υποκριτικά δηλώνουν ότι θα πατάξουν τη διαφθορά και το εμπόριο ναρκωτικών μέσα στη φυλακή.

Ας μην κοιμούνται τόσο ήσυχοι οι αξιωματούχοι της «Δικαιοσύνης», των φυλακών και της αστυνομίας.

Αυτό που έγινε χθες ήταν μια προσωρινή «στρατιωτική» νίκη των δυνάμεων του κράτους επί των εξεγερμένων των φυλακών, αλλά και όλων των κρατουμένων γενικότερα, γιατί φυσικά το μήνυμα της καταστολής των εξεγερμένων της Γ' πτέρυγας του Κορυδαλλού στέλνεται σε όλους τους κρατούμενους όλων των φυλακών και σε όλους τους επίδοξους δραπετές.

Το μίσος, η καταπίεση, η βία, τα αποθνήμενα, οι στερήσεις του χρόνιου εγκλεισμού, η αντικοινωνικότητα και η επιθυμία για εκδίκηση συσσωρεύονται και θα ξαναξεσπάσουν.

Να 'ναι σίγουροι γι' αυτό όλοι οι «λειτουργοί» της «δικαιοσύνης».

Το ξέρουν βέβαια και το φοβούνται και ίσως την επόμενη φορά, γιατί πάντα υπάρχει επόμενη φορά, ίσως δεν θα είναι τόσο καλά όπως χθες.

Όσο υπάρχουν τα κοινωνικά αίτια, η

Η ίδια τους η ύπαρξη ως κοινωνικών παρασίτων είναι μια από τις πηγές δημιουργίας και αναπαραγωγής του εγκλήματος συνολικότερα.

Το ποιοί είναι εγκληματίες έχει αποδειχτεί ακόμα και στις περιπτώσεις εξεγέρσεων, όπως του '90, όπου δεσμοφύλακες και διευθυντές, όπως αυτοί των φυλακών Αγ. Στεφάνου Πάτρας στην εξέγερση του '96, που πιάστηκαν όμηροι από κρατούμενους και απελευθερώθηκαν στη συνέχεια χωρίς να κακοποιηθούν.

Από όποια πλευρά και να το δει κανείς, πάντα οι εξεγέρσεις των φυλακών, και κυρίως οι καλά οργανωμένες και ελεγχόμενες από τους κρατούμενους, όπως και όλες οι κοινωνικές εξεγέρσεις, παίζουν έναν προοδευτικό ρόλο ως μοχλός πίεσης στις συνθήκες που επικρατούν.

Υπό την πίεση των εξεγέρσεων στις φυλακές, όπως για παράδειγμα τον Οκτώβριο του '90 που έγιναν πανελλαδικά, νομοθετήθηκαν κάποια «προοδευτικά» μεταρρυθμιστικά μέτρα, όπως ο διαχωρισμός χρήστη και «εμπόρου ναρκωτικών», η νομοθέτηση των 3/5 αναστολής της ποινής, το σπάσιμο των ισόβιων, η νομοθέτηση των 2/5 για ποινές φυλάκισης μέχρι 5 χρόνια.

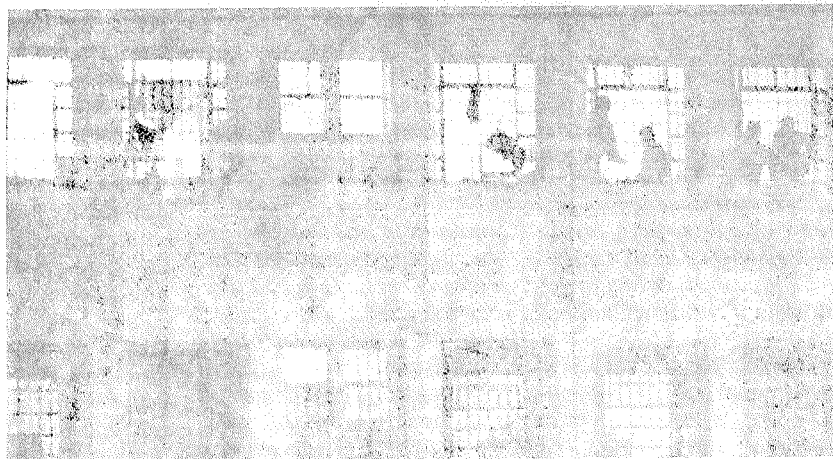
Και πάντα μετά τις εξεγέρσεις αποσυμφορούνται οι φυλακές οι ποίες είναι υπερπλήρεις και σε κελιά του ενός, όπως είναι τα κελιά του Κορυδαλλού, μένουνε 2, 3 και μερικές φορές 4 κρατούμενοι.

Για παράδειγμα το '90 οι κρατούμενοι ήταν γύρω στις 11500 και σήμερα, μετά την εξέγερση του '95, ο αριθμός τους έχει πέσει στις 6500.

Όποια «πρόοδος» κι αν υπήρξε ποτέ, δεν έγινε από τις ανθρωπιστικές προθέσεις κάποιου υπουργού, εισαγγελέα, δικαστή, αρχιφύλακα, αλλά από τις βίαιες πιέσεις των κρατουμένων.

Η εξέγερση είναι η «μαμή» της ιστορίας.

Όποια, όμως, «προοδευτικά» μεταρρυθμιστικά μέτρα κι αν γίνουν δεν πρόκειται να εξανθρωπιστεί ο βάρβαρος και υπάνθρωπος θεσμός των φυλακών και όσο κι αν «καλλωπιστούν» τα αποκρουστικά κτίρια των φυλακών δεν πρόκειται

οικονομική ανισότητα, η εκμετάλλευση, οι ταξικές και κοινωνικές διαιρέσεις, η καταπίεση του κράτους, τότε θα υπάρχει και το «έγκλημα» και όσο υπάρχουν φυλακές θα γίνονται και εξεγέρσεις και το ξέρουν καλά και αυτό οι «λειτουργοί» της «δικαιοσύνης».

Όμως αυτοί από το ίδιο το έγκλημα ζουν και εξαρτώνται.

να κρύβουν ότι χειρότερο έχουν επινοήσει τα «σκατεμένα μυαλά» των λειτουργών-βασανιστών της «δικαιοσύνης».

21/4/98, Φυλακές Κορυδαλλού, Α' πτέρυγα, Νίκος Μαζιώτης